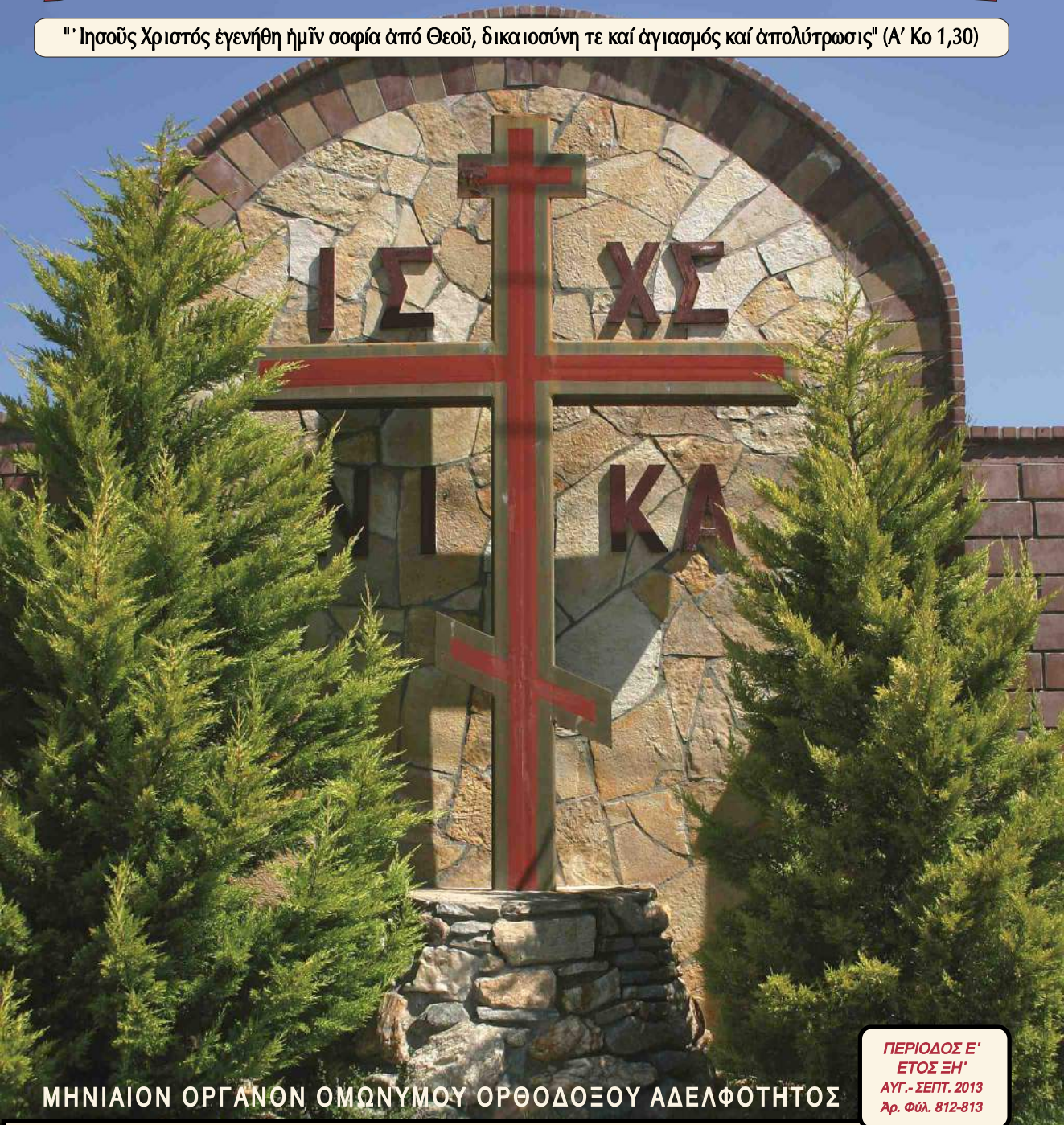

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

"Ιησοῦς Χριστός ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α΄ Κο 1,30)

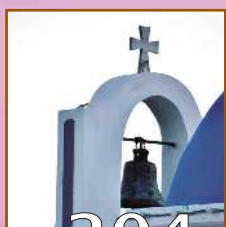
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΞΗ΄
ΑΥΓ. - ΣΕΠΤ. 2013
Αρ. Φύλ. 812-813

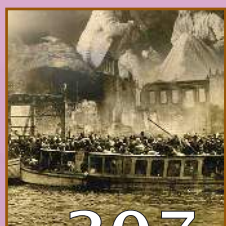
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 812-813, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2013

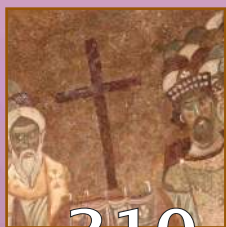
Περιεχόμενα

204

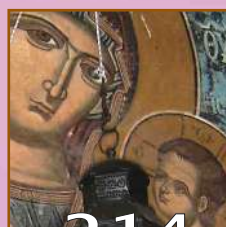

207

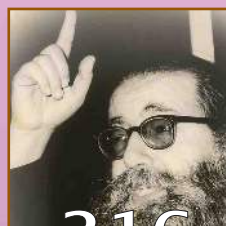

210

Διπλή πρεσβεία	203
Ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς	204
Προσφυγιά (ποίημα)	207
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	208
Μία ξεχασμένη γιορτή	210
Ψαλμός 110ος: "Ὑμνος καρδιάς (Β΄)	212
Παναγία ἢ προστάτις	214
Ποῦ εἶσαι, πάτερ Αὐγουστίνε;.....	216
«Ὡς σοφός ἀρχιτέκτων»	218
Συζητώντας τὰ γεγονότα.....	220
Ἐλεύθερα πνεύματα - ἐλεύθερα σώματα.....	222
«Τό αἷμα νερό δέν γίνεται» (διήγημα)	224
Ἀπό ἐπιστολές πού λάβαμε	226
Αἰωνία ἢ μνήμη (ποίημα)	227
21 Ἰουλίου 2013: Πᾶμε Καστανούσα!.....	228
«Τοῦ γάρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ», Κατασκήνωση 2013... ..	230
Μετακατασκηνωτική.....	238

214

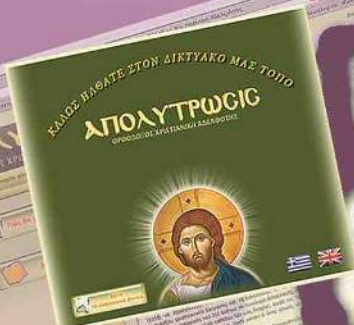

216

230

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές της καθὼς καί γιὰ ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νὰ ἐνημερωθεῖτε ἀπὸ τὴν ἰστοσελίδα μας www.apolytrosis.gr

μήνα: ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Διπλή πρεσβεία

Ο Σεπτέμβριος, τό ἔχουμε ξαναπει, σηματοδοτεῖ τήν ἀρχή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καί ἱεραποστολικοῦ ἔτους. Τό πρῶτο, λοιπόν, φίλοι ἀναγνώστες, πού σᾶς εὐχεται τό περιοδικό μας μέ τό διπλό αὐτό τεῦχος Αὐγούστου-Σεπτεμβρίου, εἶναι: Εὐλογημένη χρονιά, καλή ἀρχή!

Πάντα μία ἀρχή, ἕνα ξεκίνημα συνοδεύεται ἀπό τήν ἐλπίδα γιά τό καλό. Αὐτή τήν ἐλπίδα ἐπιθυμεῖ νά ἀναζωογονεῖ ἡ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ», καθώς προσπαθεῖ νά συσφίγγει ὄλο καί περισσότερο τούς δεσμούς τῶν ἀναγνωστῶν της μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τή ζωντανή ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Κι εἶναι μεγάλη εὐλογία ὅτι στήν προσέγγισή μας πρὸς τόν Κύριο μᾶς χαρίζει ἡ ἅγια Ἐκκλησία μας βοηθό πολῦτιμο τή χάρη τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ καί πρεσβευτές ἀκαταίσχυντους τούς τόσους ἀγίους της μέ πρώτη τήν παναγία Μητέρα.

Δεσπάζει στόν Αὐγούστο, σῆς Παναγιάς τόν μήνα, ἡ σεπη μορφή της. Ἡ Κοίμησή της (15/8), μικρή πασχαλιά τοῦ καλοκαιριοῦ, διασαλπίζει τό «Χριστός ἀνέστη», τήν ἐγγύηση ὅτι τελευταία κατοικία μας δέν εἶναι ὁ σκοτεινός τάφος ἀλλά ἡ χαρά τοῦ παραδείσου, στόν ὁποῖο μᾶς εἰσάγει ὁ Χριστός μας, «ὁ ὑπὲρ ἡμῶν παθῶν καί ἀναστάς».

Τήν ὑπὲρ ἡμῶν θυσία τοῦ Κυρίου τονίζει καί ἡ Παγκόσμια Ὑψωση

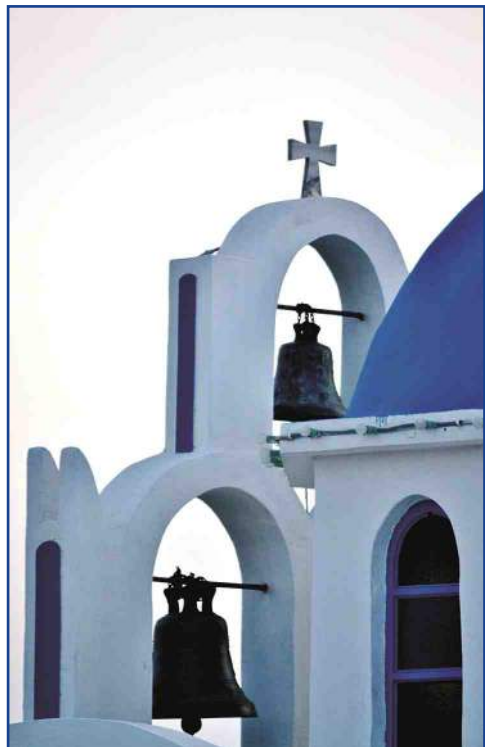
τοῦ τιμίου Σταυροῦ μέσα στόν Σεπτέμβριο (14/9), στόν μήνα τοῦ Σταυροῦ. Διατρανώνει τήν ἀλήθεια ὅτι μᾶς χαρίζει ὁ Κύριος τόν Σταυρό του ἀνίκητο «ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου».

Δέν βρίσκω, λοιπόν, πῶς ταιριαστό μήνυμα ἀπό αὐτό πού ἐκφράζει τό παρακάτω Θεοτοκίον τῆς Ζ΄ ὁδῆς τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνα εἰς τόν τίμιον Σταυρόν: «Καυχῶμαι τήν δυάδα προβαλλόμενος πρέσβεις πρὸς τόν Σωτήρα Χριστόν, Μητέρα καί τὸ σκῆπτρον· ἰσχύει γάρ ἡ Μητήρ, καί τὸ σκῆπτρον κρατύνει με. Χαῖρε τὸ σκῆπτρον Χριστοῦ, χαῖρε ἡ Μητήρ τούτου».

Στήν προσευχή του ὁ πιστός ἐπικαλεῖται μία ἱερή δυάδα πρεσβευτῶν πρὸς τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, τήν παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου καί τόν τίμιο Σταυρό, τό σκῆπτρον τοῦ Θεανθρώπου. Μέ αὐτούς τούς ἱερούς πρεσβευτές ἄς συνδεθοῦμε κι ἐμεῖς στενότερα. Ἡ δέση τῆς Μητέρας πού «πολλά ἰσχύει», ἔχει μεγάλη δύναμη, νά συνοδεύει τήν πορεία μας σέ αὐτή τή γῆ. Καί τό σκῆπτρο τοῦ Σταυροῦ νά «κρατύνει», νά ἐνδυναμώνει καί νά μᾶς στηρίζει ὡς βακτηρία. Ἔτσι παρ' ὄλες τίς ἀντιξοότητες τῶν καιρῶν μας, παρ' ὄλες τίς ἐπιθέσεις τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, θά βαδίζουμε μέ ἐλπίδα καί χαρά στή νέα ἐκκλησιαστική χρονιά καί στή ζωή μας ὅλη. Ἀμήν!

Α.

Ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς

**Ἡ κατάργηση
τῆς ἀργίας
τῆς Κυριακῆς
εἶναι ἀποκύημα
σαφοῦς
ἀντιχριστιανικῆς
βούλησης.**

Ἡ Κυριακή εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδας πού ἀφιερώθηκε ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἤδη ἀπό τήν ἀρχή, στήν λατρεία τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτό καί φέρει αὐτό τό ὄνομα: Κυριακή· ἡμέρα Κυρίου. Βέβαια, ὅλος ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας πρέπει νά εἶναι ἀφιερωμένος στόν Κύριο. Ὅχι μόνον ἐπειδή εἶναι ἀποκλειστικά δῶρο δικό του, ἀλλά καί ἐπειδή, ἐφόσον τόν ἀναγνωρίζουμε ὡς κύριό μας καί ὑποτασσόμαστε σ' Αὐτόν ὡς δοῦλοι, δέν μᾶς ἀνήκει τίποτε. Ὅλα, καί ὁ ἴδιος μας ὁ ἑαυτός ἀκόμη, εἶναι περιουσία Ἐκείνου πού μᾶς ἐξαγόρασε ἀπό τήν δουλεία τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου μέ τίμημα τό αἷμα του· τό αἷμα τοῦ Θεοῦ. «Ἠγοράσθητε γάρ τιμῆς» (Α' Κο 6, 20), τονίζει μέ δέος ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ἄφατη ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ! Ἐκφραση τῆς ἀσύλληπτης ἀγάπης του. Ὡστόσο, ἐπειδή στόν κόσμο αὐτό δεσμευόμαστε ἀναπόδραστα ἀπό τήν ροή τῶν καιρῶν καί τῆς ἱστορίας, προσεγγίζουμε τά χαρίσματά Του «δί' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι» (Α' Κο 13,12), δηλαδή ὄχι ὅπως εἶναι, ἀλλ' ὅπως μᾶς ἐπιτρέπουν οἱ περιορισμένες δυνατότητές μας. Γι' αὐτό καί ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό σύμβολα. Ὁ ὅρος «σύμβολο» στήν γλώσσα τῆς Ἐκκλησίας, καί ἰδίως τῆς λατρείας της, δέν σημαίνει τήν σχηματοποίηση, τήν εἰκόνα μιᾶς ιδέας, ἀλλά τήν αἰσθητή ἀποκάλυψη μιᾶς μεταφυσικῆς πραγματικότητας. Ἡ εἰκόνα φερ' εἰπεῖν τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἕνας τύπος πού μᾶς θυμίζει τόν Χριστό, πού σχηματοποιεῖ ἀπλῶς τήν ἀνάμνησή

του, αλλά ένα παράθυρο για να διακρίνουμε την παρουσία του· ότι είναι ἐδῶ, παρών. Γι' αυτό και όταν την προσκυνούμε, «ἡ τιμὴ ἐπὶ τὸ πρῶτο-τυπον διαβαίνει». Ἐπίσης ἡ ἑορτὴ, ἐπὶ παραδείγματι, τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἓνα σύμβολο πού μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριο τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς καλεῖ μέσῳ τῆς λατρείας νὰ μετὰσχουμε σ' αὐτὸ «ἐδῶ καὶ τώρα». Γι' αὐτὸ καὶ ψάλλουμε: «Σήμερον γεννᾶται ἐκ Παρθένου...». Τὸν βλέπουμε, δηλαδή, νὰ γεννιέται ὡς ἄνθρωπος σήμερα, ὄχι κάποτε· τὸ θαῦμα πού λέγεται «ὀρθόδοξη λατρεία», σπάει τὰ δεσμά τοῦ χωροχρόνου καὶ ταυτίζει τὸ «τότε» μὲ τὸ «τώρα».

Ἀπὸ τὰ πρῶτα, λοιπόν, καὶ κορυφαῖα σύμβολα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ ἡ Κυριακὴ. Ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε τότε, τὸ πρῶτὸ «τῆς μιᾶς σαββάτων» (βλ. Μθ 28,1), ἡ ἡμέρα αὐτὴ κατέστη ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴ ἤδη ἐποχὴ τὸ πάσχα τῶν χριστιανῶν. Ἐνα πάσχα πού δέν γιορτάζεται μόνον ἐτησίως ἀλλὰ καὶ ἐβδομαδιαίως, ἐπειδὴ ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ κορύφωση καὶ ἡ συνισταμένη ὄλων τῶν δωρεῶν καὶ τῶν εὐλογιῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ ἄξονας τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ Κυριακὴ δέν μᾶς θυμίζει ἀπλῶς τὴν Ἀνάσταση· μᾶς τὴν ἀποκαλύπτει νὰ τὴν δοῦμε καὶ νὰ τὴν ἀπολαύσουμε ὄχι σάν μία ὑπόθεση τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ ὡς ζωντανὸ καὶ ἀπόλυτα ἀληθινὸ παρόν. Διότι ὅποιος μετέχει στὴν Κυριακὴ, ὅποιος ἀναπνέει στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς λατρείας τῆς «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀ-

γάπης» ζῆ τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ὁ Κύριος θριαμβεύει ἀναστημένος στὴν ὑπαρξὴ του.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Κυριακὴ λογίζεται ἀνεκαθεν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς ὡς ἡμέρα ἀργίας. Στόν μωσαϊκὸ νόμο ὁ Θεὸς εἶχε ὀρίσει ὡς ἡμέρα ἀργίας καὶ λατρείας τὸ Σάββατο: «Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου· τῆ δὲ ἡμέρᾳ τῆ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» (Ἐξ 20,9-10). Ἀλλὰ, βέβαια, ἐκείνη ἡ ἀργία ἦταν μόνον σκιά καὶ τύπος (βλ. Ἐβ 10,1). Ἐδειχνε μυστικά στό μέλλον, στόν «δεκτὸν ἐνιαυτὸν» τοῦ Χριστοῦ (βλ. Ἀκ 4,19), στὴν Κυριακὴ. Ἄλλωστε καὶ ὅλη ἡ Παλαιὰ Διαθήκη στὴν Κυριακὴ δείχνει, στὴν Ἀνάσταση, στὴν νίκη «τοῦ σπέρματος τῆς γυναικός» ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου ὄφεως (βλ. Γέ 3,15). «Δέν σαββατίζουμε πλέον», γράφει ἐμπνευσμένα ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, «ἀλλὰ εἴμαστε ἄνθρωποι τῆς Κυριακῆς, τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποία ὁ Κύριος ἀνέτειλε γιὰ μᾶς τὴν ζωὴ... καὶ τὸν ὁποῖο Κύριο προσδοκοῦσαν ὡς διδάσκαλο καὶ οἱ προφῆτες» (Μαγνησ. 9).

Τὴν μοναδικὴ θέση πού κατέχει ἡ Κυριακὴ στὴν ὀρθόδοξη συνείδηση ἐκφράζει εὐστοχότερα ὁ μέγας ἀποστολὸς τοῦ γένους μας στά χρόνια τῆς ὀθωμανικῆς σκλαβιάς ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός. Ὁ αὐθεντικὸς λόγος του εἶναι ὀδηγητικὸς καὶ γιὰ τὴν γενιά μας: «Πρέπει καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, νὰ χαιρώμεθα πάντοτε, μὰ περισσό-τερον τὴν Κυριακὴν, ὁπού εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μας... Πρέπει

καί ἡμεῖς νά ἐργαζώμεθα τάς ἕξ ἡμέρας διά ταῦτα τά μάταια, γήινα καί ψεύτικα πράγματα, καί τήν Κυριακήν νά πηγαίνωμεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί νά στοχαζώμεθα τάς ἀμαρτίας μας, τόν θάνατον, τήν κόλασιν, τόν παράδεισον, τήν ψυχήν μας ὅπου εἶναι τιμιωτέρα ἀπό ὅλον τόν κόσμον, καί ὄχι νά πολυτρῶγωμεν, νά πολυπίνωμεν καί νά κάμνωμεν ἀμαρτίας· οὔτε νά ἐργαζώμεθα καί νά πραγματευώμεθα τήν Κυριακήν... Ἐδῶ πῶς πηγαίνετε, χριστιανοί μου; Τήν φυλάγετε τήν Κυριακήν; Ἄν εἴσθε χριστιανοί, νά τήν φυλάγετε... Καί ἄν τύχη ἀνάγκη καί θέλης νά πωλήσης πράγματα φαρμάκια τήν Κυριακήν, ἐκεῖνο τό κέρδος μή τό σμίγεις εἰς τήν σακούλα σου, διότι τήν μαγαρίζει· ἀλλά δώσε τα ἐλεημοσύνην, διά νά σᾶς φυλάγῃ ὁ Θεός» (Διδαχή Δ').

Δέν θά ἐπιμείνω στό ἄλλα παρά μόνο στό ἐρώτημα: «Τήν φυλάγετε τήν Κυριακήν;». Καί θά παραλείψω κάθε ἄλλο σχόλιο γιά νά ὑπογραμμίσω τά ἐξῆς: Πρόσφατα τό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο, τό ὁποῖο ὀρκίζεται «εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος», ἀποφάσισε οὐσιαστικά τήν κατάργησιν τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς. Ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς ὡς κρατικός θεσμός ἔλκει τήν καταγωγή της ἤδη ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Θεσπίσθηκε ἀπό σεβασμό πρὸς τήν χριστιανική πίστη, πάνω στήν ὁποία σάν σέ θεμέλιο οἰκοδομήθηκε ἡ νέα αὐτοκρατορία τῶν Ρωμαίων. Ἐκτοτε παρήλθαν δεκαεπτὰ περίπου αἰῶνες, ὥστόσο ἡ ἀρ-

γία αὐτή παραμένει μέχρι τώρα ὡς ἕνα ἀπό τά βασικά χαρακτηριστικά τῆς ἑλληνορθόδοξης ταυτότητος. Κι ὅμως· ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων ἐν ἔτει 2013 δέν δίστασε νά ἀνατρέψῃ τόν σχετικό νόμο. Τό κύριο ἐπιχείρημα πού προβλήθηκε γι' αὐτή τήν αἰφνιδιαστική κίνηση εἶναι ἡ ἀντιμετώπιση τῆς οικονομικῆς κρίσης. Ἄλλ' ὦ ἀγαθοί! Τόση ὑποκρισία; Τό πρόβλημα δέν ἔγκειται ἀσφαλῶς στό ὅτι ἡ ἀγορά εἶναι κλειστή τήν Κυριακή, ἀλλά στό ὅτι δέν ὑπάρχει ρευστότητα. Ἄν κάποιος δέν μπορεῖ νά καταναλώσῃ τήν Δευτέρα ἐπειδή δέν διαθέτει χρήματα, ἐπὶ τῇ βάσει ποιᾶς λογικῆς θά μπορεῖ νά καταναλώσῃ τήν Κυριακή;

Τά πράγματα εἶναι ξεκάθαρα: Ἡ κατάργησις τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς εἶναι ἀποκύημα σαφοῦς ἀντιχριστιανικῆς βούλησης. Ὅσοι ἐκ τῶν πολιτικῶν μας τήν ὑποστήριξαν εἴτε μέ τήν ψῆφο τους εἴτε μέ τήν ἐκκωφαντική σιωπή τους καί ὅσοι καλοῦνται νά τήν ὑλοποιήσουν, πρέπει νά ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὅτι τό ποτήρι τῶν ἀντιχριστιανικῶν θεσπισμάτων τῶν τελευταίων χρόνων (ἐκδίωξις τῶν ἐξομολόγων ἀπό τά σχολεῖα, σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης κτλ.) ξεχείλισε. Εἶναι καιρός, λοιπόν, νά ἀναλάβῃ ὁ καθένας τίς εὐθύνες του.

Εὐάγγελος Ἀ. Δάκας
Θεολόγος - Φιλολόγος

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Ἀπό τόν περίβολο τοῦ ἱ. ναοῦ
Ἁγ. Κυράνας, Ὑσσα Λαγκαδᾶ.

Προσφυγιά

Ήταν μικρό τό καράβι
κι ατέλειωτος ό όρίζοντας πίσω μας.
Πώς μπόρεσε νά χωρέσει τούτο τό σαπιοκάραβο
τόση ιστορία!

Ήταν τά δάκρυά μας ποτάμι.
Πώς δέ μᾶς έπνιξε τόση θάλασσα!
Τά παιδιά μας φορτωμένα τήν άνοιξη
όδευαν στό θάνατο.

Κι έμείς άνήμποροι χωρίς χέρια, χωρίς φωνή.
Μήτε νά τ' άγκαλιάσουμε,
μήτε νά καλέσουμε σέ βοήθεια.
Κι όμως καταφέραμε νά λύσουμε τά παλαμάρια
καί νά αίχμαλωτίσουμε τίς άγκυρες.

Μά ή πυξίδα έδειχνε πάντοτε τό μέρος τής καρδιάς
καί τό άστέρι του Βορρά
καρφώθηκε στην Άνατολή,
έκει πού είχαμε φυτέψει τίς έλπίδες μας.

Δ. Δαμανίδου

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 1/9, ἀρχή Ἰνδίκτου

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει διπλή γιορτή. Ἡ μία εἶναι ἡ ἑβδομαδιαία πασχαλιά, ἡ ἡμέρα Κυριακή, ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία δέν τὴ γιορτάζουμε μόνο μιά φορά κάθε χρόνο, ἀλλὰ κάθε ἑβδομάδα. Ἡ δεύτερη μεγάλη γιορτή εἶναι ἡ ἐκκλησιαστικὴ πρωτοχρονιά, ἡ 1η Σεπτεμβρίου. Τὰ τροπάρια καὶ οἱ ὕμνοι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου μιλοῦν γιὰ τὴν ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου. Τὰ ἴδια τροπάρια χρησιμοποιοῦνται καὶ γιὰ τὸν ἑορτασμό τῆς πολιτικῆς πρωτοχρονιάς, τῆς 1ης Ἰανουαρίου. Ἡ Ἐκκλησία μας ἀξιοποιεῖ ὅλες τὶς εὐκαιρίες καὶ δίνει τὸ δικό της περιεχόμενο. Ὁ στόχος καὶ τὸ βαθύ νόημα εἶναι νά γίνει ὅλος ὁ χρόνος μας μιά γιορτή, μιά εὐκαιρία ἀνανέωσης καὶ ἀνεφοδιασμοῦ.

Ὁ Κύριος νά μᾶς εὐλογήσει, ὥστε τὸ νέο ἔτος, πού ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα, ἱεραποστολικό, πνευματικό, διδακτικό, κατηχητικό νά εἶναι πλούσιο, καὶ κάθε μέρα του νά τὴ ζοῦμε μέ μετάνοια, ὥστε νά ἔχουμε πλούσια πνευματικὴ καρποφορία.

Κυριακή 8/9, πρό τῆς Ὑψώσεως

«καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰω 3, 14).

Ὁ Κύριος ἀποκάλυψε στὸν Νικόδημο ὅτι τὸ χάλκινο φίδι προτύ-

πωνε τὸν λυτρωτὴ Μεσσία, τὸν ἴδιο τὸν Ἰησοῦ. Ὅπως ἐκεῖνο φαινόταν φίδι ἀλλὰ ἦταν χάλκινο καὶ ἀντὶ νά σκορπάει τὸν θάνατο, σκορποῦσε τὴ ζωὴ στοὺς Ἰσραηλίτες, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς πάνω στὸν σταυρὸ φαινόταν ἓνας ἀδύναμος ἄνθρωπος καὶ μάλιστα κακοῦργος, χάρισε ὅμως στοὺς ἀνθρώπους τὴ σωτηρία καὶ τὴ λύτρωση. Αὐτὴ ἡ ἐρμηνεία πού ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶναι τὸ χρυσοῦ κλειδί μέ τὸ ὁποῖο οἱ πατέρες ἐρμήνευσαν καὶ ἄλλους τύπους καὶ ἄλλες προφητεῖες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Κυριακή 15/9, μετὰ τὴν Ὑψωσιν «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι» (Μρ 8, 34).

Νά τὸ περιεχόμενο τοῦ Σταυροῦ! Μᾶς διδάσκει τὴν αὐταπάρνηση, ἀπαιτεῖ ζωὴ σύμφωνη μέ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ὁμιλεῖ γιὰ θυσία. Ἡ θυσία δέν εἶναι συμφορά. Ὅταν γίνεται γιὰ τὸν Χριστό καὶ εἶναι σύμφωνη μέ τὸ θέλημά του, εἶναι εὐλογία. Ὅπως ὁ κόκκος τοῦ σίτου πέφτει στὴ γῆ, θυσιάζεται, σαπίζει ἀλλὰ καρποφορεῖ, ἔτσι καὶ ἡ θυσία πού διδάσκει τὸ Εὐαγ-

γέλιο, ἡ θυσία πού διδάσκει ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου μας εἶναι μιὰ μεγάλη εὐλογία. Θυσιάζουμε τὴν προσωρινότητα γιὰ νὰ κερδίσουμε τὴν αἰωνιότητα. Τὴν προσωρινότητα οὕτως ἢ ἄλλως θὰ τὴ χάσουμε μέ τὸν θάνατο. Τί γίνεται μετὰ τὸν θάνατο; Ὁ Σταυρός ἔχει τὴ δύναμη νὰ μᾶς παρουσιάζει τὸ κενὸ μνήμα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι φωταγωγός. Μᾶς δείχνει τὰ πέραν τοῦ τάφου καί μᾶς χαρίζει τὸ φῶς τῆς αἰωνιότητος, γιὰ νὰ δοῦμε ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ μας ζωὴ, πού ξεκινάει ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἀλλὰ δέν τερματίζεται στό φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη, ἐπεκτείνεται σὴν αἰωνιότητα.

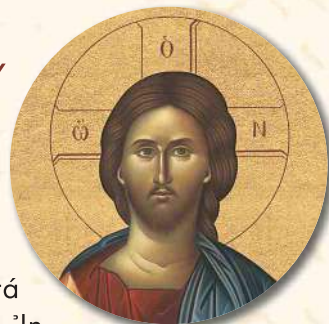
Κυριακὴ 22/9

«ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγρην» (Λκ 5,4).

Ὅλη τὴ νύκτα ψάρευαν καί δέν ἔπιασαν τίποτε. Ὁ καταλληλὸς καιρὸς γιὰ νὰ ψαρέψουν ἦταν ἡ νύκτα. Ὁ Κύριος τοὺς δίδει τὴν ἐντολή νὰ ρίξουν τὰ δίκτυα τους ἐνῶ εἶναι μέρα, κι ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν καταπληκτικὸ. Αὐτὸ εἶναι τὸ μῆνυμα τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος τῆς θαυμαστῆς ἀλιείας: Χωρὶς τὸν Χριστὸ δέν μπορούμε νὰ δοῦμε προκοπή. Μέ τὸν Χριστὸ κι ἐκεῖ πού ἡ λογικὴ μας εἶναι ἀντίθετη καί ἐκεῖ πού ὅλα φαίνονται ἀδύνατα, εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουμε ἐπιτυχία, διότι «πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι» (Μρ 9,23). Τό τονίζω, ἀδέλφια μου: Χωρὶς τὸν Χριστὸ δέν κατορθώνεται τίποτε. Θὰ τό πεῖ ὁ Κύριος ἀργότερα στοὺς μαθητές του: «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰω 15,5). Κι αὐτὰ πού φαί-

νονται μεγάλα κατορθώματα, ἂν δέν γίνονται μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, εἶναι εἰς βάρος μας, πέφτουν στό κεφάλι μας. Μέ τὸν Χριστὸ, καί ἂν ἀκόμα ἡ λογικὴ δέν τό κατανοεῖ, ἔχουμε ἀποτελέσματα θαυμαστά.

Κυριακὴ 29/9
«Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί» (Λκ 6, 36).

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπισημαίνουν τὸν προορισμὸ μας, δείχνουν τὸν στόχο τῆς ζωῆς μας, τῶν προσπαθειῶν μας καί τῶν ἀγώνων μας σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ὅμως τί κρίμα, τί ἀδικία γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας νὰ μελετοῦμε τόσα καί τόσα ἀσήμαντα πράγματα, καί πολλὰ ὀλέθρια καί καταστρεπτικά, καί νὰ μὴν εἶναι τὸ πρῶτο μέλημά μας καί τὸ πρῶτο θέμα μας αὐτό: Ποιὸς εἶναι ὁ προορισμὸς μου, γιατί ὑπάρχω στὴ ζωὴ αὐτή; Ὅλα τὰ ἄλλα πού κάνουμε, σπουδές, προσπάθειες, ἐπιχειρήσεις εἶναι ἀναγκαῖα βέβαια γιὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ μας, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουμε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καί ὁ Θεὸς τὰ εὐλογεῖ. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δέν ἔχουν κανένα νόημα καί εἶναι ἐπικίνδυνα γιὰ τὴ σωτηρία μας, ἂν δέν δίνουμε προτεραιότητα στόν πρῶτο καί κύριο στόχο τῆς ζωῆς μας, αὐτὸν πού ταυτίζεται μέ τὸν προορισμὸ μας. Καί προορισμὸς μας εἶναι ἡ ἀγιοσύνη, ἡ τελειότητα, ἡ οἰκτιρμολογία.

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικά κηρύγματα)

Μία ξεχασμένη γιορτή...

Ἡ Πρόοδος τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ (1 Αὐγούστου)

Πρωτομηνιά. Παίρνω στά χέρια μου τό Μηναῖο τοῦ Αὐγούστου... Θυμόμουν ὅτι γιορτάζουν οἱ ἑπτὰ Μακκαβαῖοι. Ὅμως μόλις ἀνοίγω τό βιβλίο, βλέπω πώς πρῶτα ἀναφέρεται μία ἄλλη γιορτή: ἡ Πρόοδος τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ. «Γι' αὐτό», σκέφτομαι, «στόν Ἑσπερινό ψάλαμε "Σῶσον, Κύριε, τόν λαόν Σου..."». Αὐθόρμητα μία ἀπορία μου δημιουργήθηκε: Τί ἀκριβῶς γιορτάζουμε; Μήπως ἀπό τόν Αὐγουστο ἐτοιμαζόμαστε γιά τήν Ὑψωση τοῦ τιμίου Σταυροῦ στίς 14 Σεπτεμβρίου; Μάλλον εἶναι πολύ μακρινός ὁ συσχετισμός...

Ἀναζητώντας τίς ρίζες αὐτῆς τῆς γιορτῆς ἔφτασα στά χρόνια τοῦ Βυζαντίου. Στά μέσα τοῦ 10ου αἰώνα βρήκα στόν πολυγραφότατο Κωνσταντῖνο Πορφυρογέννητο μία ἐνδια-

φέρουσα μαρτυρία. Στό ἔργο του «Ἐκθεσις Βασιλείου Τάξεως» ἀναφέρει πώς στήν Κωνσταντινούπολη ἄρχιζε ἀπό τίς 23 Ἰουλίου ἡ προσκύνηση τοῦ Τιμίου Ξύλου, πού διαρκούσε ἑπτὰ ἡμέρες. Στή συνέχεια, ἀπό τήν 1η Αὐγούστου καί γιά δύο ἑβδομάδες, γινόταν ἡ «Πρόοδος», δηλαδή ἡ περιφορά τοῦ Τιμίου Ξύλου σχεδόν σ' ὅλη τήν Πόλη καί τά περίχωρα πρὸς ἀγιασμό τῶν πιστῶν. Τήν παραμονή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (14 Αὐγούστου) περιέφεραν τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου στά ἀνάκτορα καί τέλος, τόν ἐναπέθεταν στό ἐκκλησάκι τῶν Ἁγίων Θεοδώρων πού βρισκόταν μέσα στό παλάτι.

Ἡ ἐπίσημη ἑορτή θεσπίστηκε, ὅπως φαίνεται, ἀργότερα. Τόν 12ο αἰώνα, στά χρόνια τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Μανουήλ Κορμηνοῦ, οἱ Βυζαντι-

νοί σώθηκαν από επίδρομή τῶν Σαρακηνῶν μέ τή βοήθεια τοῦ Τιμίου Ξύλου. Ἐκτοτε ἡ ἑορτή ὀρίστηκε τήν πρώτη μέρα τῆς νηστείας τοῦ Δεκαπενταυγούστου (1 Αὐγούστου) καί συνοδευόταν ἀπό λιτάνευση (πρόοδο) τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Ὁ Πατριακός κώδικας 266 ἀναγράφει ὅτι ἐπίσης κατά τήν 1η Αὐγούστου στή Μεγάλη Ἐκκλησία ἐτελεῖτο «ἡ Βάπτισις τῶν τιμίων Ξύλων». Ὁ Σ. Εὐστρατιάδης σημειώνει: «Κατά τήν ἡμέραν ταύτην ἐξήγετο ἐκ τοῦ σκευοφυλακίου τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ὁ τίμιος Σταυρός, περιήγετο ἀνά τήν πόλιν καί ἐξετίθετο εἰς διαφόρους ναούς πρὸς προσκύνησιν καί ἀγιασμόν τῶν πιστῶν καί πάλιν ἀπετίθετο εἰς τό σκευοφυλάκιον».

Ταξιδεύω μέ τόν νοῦ στούς δρόμους τῆς Πόλης καί βλέπω τήν περιφορά τοῦ Σταυροῦ. Οἱ πιστοί στέκουν στά πλάγια καί κάνουν εὐλαβικά τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ἄλλοι συνοδεύουν τήν πομπή μέ κατόνυξη καί προσεύχονται καθὼς ἀγιάζεται κάθε γωνιά τῆς Βασιλεύουσας. Καμαρώνεις καί χαίρεσαι γιά τήν εὐλάβεια τῶν χριστιανῶν πού τιμοῦσαν τόσο ἔντονα τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ... Σοφά θεσπίστηκε αὕτη ἡ γιορτή. Ἡ Ἐκκλησία εἶχε πείρα τῆς δυνάμεως τοῦ Σταυροῦ ἀπό τή γέννησή της, ἀπό τά πρώτα χρόνια τῶν διωγμῶν. Ἔτσι σέ κάθε δυσκολία ἀτομική ἢ συλλογική οἱ πιστοί προσέτρεχαν πάντοτε στό Τίμιο Ξύλο, πού κατατρόπωσε τόν κοσμοκράτορα τοῦ αἰῶνος τούτου, πού νίκησε τό μεγαλύτερο κακό στόν κό-

σμο, τήν ἁμαρτία...

Σήμερα, ὥστόσο, πόσο ξεθώριασε τούτη ἡ γιορτή! Κι ὅμως ἔχουμε ἀνάγκη τήν ἀναβίωσή της περισσότερο ἀπό ποτέ, θαρρῶ. Μπορεῖ σήμερα νά μή γίνονται ἐπιδρομές Σαρακηνῶν, ἀλλά ἡ πατρίδα μας πλήττεται ἀπό χειρότερες ἐπιδρομές. Δέν εἶναι μόνο οἱ ἐπιθέσεις τῶν δυνατῶν, ἀλλά καί οἱ ὑπουλες χρόνιες διαβρωτικές ἐπιθέσεις ἐκ τῶν ἔνδον, πού ροκάνισαν τίς ρίζες τῆς φυλῆς μας.

Βρισκόμαστε σέ τόσο δεινή θέση... κι ἐξακολουθοῦμε νά βυθιζόμαστε στήν ἀπελπισία... Μά τέλος πάντων, τί συμβαίνει; Μήπως στέρεψε ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ; Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Τότε πού βρίσκεται τό πρόβλημα; Μήπως λείπουν οἱ χριστιανοί πού προστρέχουν στόν Σταυρό τοῦ Κυρίου καί προσεύχονται μέ πίστη ἀταλάντευτη;

Ἡ ἱστορία μας ἔχει τόσα νά μᾶς διδάξει... Ἡ πίστη μας εἶναι τόσο ζωντανή... Στό χέρι μας εἶναι νά ἀναβιώσουν ἐκεῖνες οἱ μέρες πού οἱ πιστοί δέονταν μέ ὅλη τή θέρμη τῆς καρδιάς τους, μέ ἐμπιστοσύνη ἀκουμποῦσαν ὅλα τά θέματά τους στόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ καί ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ Πατέρα ἦταν βεβαία, ὄχι γιά νά φέρει τήν ἀπαλλαγὴ ἀπό τά δεινά κατά τό δικό μας θέλημα, ἀλλά γιά νά φέρει τήν ἔκβαση κατά τό ἅγιό του θέλημα καί τό συμφέρον τῶν ψυχῶν.

*Ἀγγελικὴ Τσιραμπίδου
Φιλολόγος*

(B')

Τί είναι εκείνο πού ώθεϊ τήν καρδιά σέ δοξολογία; Τά έργα τοῦ Θεοῦ. Ἡ δημιουργία, πού διασαλπίζει τά μεγαλεία τοῦ Θεοῦ, κάνει συχνά τήν καρδιά τοῦ πιστοῦ νά ἐκρήγνυται ἀπό θαυμασμό. Εἶναι *μεγάλα τὰ έργα Κυρίου, ἐξεζητημένα εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ* (στ. 2). Λαμπρά, μεγαλόπρεπα εἶναι τά έργα τοῦ Κυρίου καί ἀπόλυτα ὑποτεταγμένα στό θέλημά του. Αἰῶνες τώρα ὑπακοῦν κατά γράμμα στους νόμους πού Αὐτός ὄρισε. Καί ἄν πάλι θελήσει, θαυμαστά τούς παραβαίνουν· ὅπως τότε πού ἡ φωτιά δέν ἔκαιγε, ἀλλά δρόσιζε τούς τρεῖς Παῖδες! Σάν σέ καθρέπτη, ἐπίσης, ἐκτελώντας τό κύριο θέλημα τοῦ δημιουργοῦ τους (πρβλ. Ρω 1,19-20), δείχνουν στους ἀνθρώπους τήν παντοδυναμία, τήν πανσοφία, τήν ἀπειρη ἀγάπη του. Καί ὅσοι Τόν βλέπουν μέσα στά δημιουργήματά του δέν μποροῦν νά μήν ξεσπάσουν σέ ὕμνο καί δοξολογία: *ἐξομολόγησις καί μεγαλοπρέπεια τὸ ἔργον αὐτοῦ* (στ. 3). Στό

Ψαλμός 110ος: Ὕμνος καρδιάς

ἔργον συμπεριλαμβάνονται ὅλα τά μεγάλα καί θαυμαστά έργα τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον ἡ μεγαλειώδης δημιουργία ἀλλά καί τό συγκλονιστικό ἔργο τῆς σωτηρίας μας. Σ' αὐτό ἀναφέρεται ἡ φράση· *καί ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος*. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι οὐσιαστικά ἡ εὐσπλαγχνία του, πού πραγματοποιεῖ τό ἔργο τῆς σωτηρίας μας. Εἶναι ἡ πιστότητά του στήν διαθήκη πού εἶχε συνάψει μέ τόν ἐκλεκτό λαό του, ἡ ἀξιοπιστία του σέ ὅλες τίς ὑποσχέσεις πού ἔδωσε κατά καιρούς στόν Ἰσραήλ. Εἶναι ἡ δικαίωση, ἡ λύτρωση πού χάρισε στό ἀνθρώπινο γένος. Μπροστά στίς ὕψιστες εὐεργεσίες του, πῶς νά μή γονατίζει ὁ ἄνθρωπος γιά νά ὑμνήσει τό ἅγιο ὄνομά του;

Ὁ Θεός θέλει νά θυμόμαστε τίς εὐεργεσίες του. Γιά τόν σκοπό αὐτό καθιέρωσε τίς γιορτές στήν Παλαιά Διαθήκη: *μνηίαν ἐποίησατο τῶν θαυμάτων αὐτοῦ* (στ. 4), θέσπισε τήν ἀνάμνηση θαυμασῶν εὐεργεσιῶν του: α) τήν γιορτή τοῦ Πάσχα, γιά νά θυμοῦνται οἱ Ἰσραηλίτες τήν ἀπελευθέρωσή τους ἀπό τήν σκλαβιά τῆς Αἰγύπτου καί τήν διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· β) τήν γιορτή τῆς Σκηνοπηγίας, γιά νά θυμοῦνται τίς τόσες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ στήν ἔρημο· γ) τήν ἀργία τοῦ Σαββάτου, γιά νά θυμοῦνται ὅτι ὁ Θεός δημιούργησε τόν κόσμο. Οἱ γιορτές αὐτές ἔδιναν τήν εὐκαιρία νά διηγοῦνται οἱ γονεῖς στά παιδιά τους τά θαυμαστά γεγονότα

τῆς ἱστορίας τους. Παραδίδονταν ἔτσι ἀπό γενιά σέ γενιά, ὥστε νά μή λησμονηθοῦν μέσα στόν χρόνο, ἀλλά νά καταγγέλλουν μέσ στους αἰῶνες τήν εὐ-σπλαγχνία τοῦ Θεοῦ, ὅτι *ἐλεήμων καί οἰκτίρμων ὁ Κύριος*. Ἀπό ὅλες τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ μνημονεύονται στόν ψαλμό δύο: τό μάννα πού ἔθρεψε τούς Ἰσραηλίτες στήν ἔρημο· *τροφὴν ἔδωκεν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν* (στ. 5), καί ἡ κατάκτηση τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας· *ἰσχὺν ἔργων αὐτοῦ ἀνήγγειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ τοῦ δοῦναι αὐτοῖς κληρονομίαν ἐθνῶν* (στ. 6). Οἱ εὐεργεσίες αὐτές φανερώνουν τήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ καί τήν πιστότητά του, ὅτι δέν ξέχασε τήν συμφωνία πού ἔκανε μέ τόν λαό του· *μνησθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ* (στ. 5).

Στήν συνέχεια, προβάλλει ἡ ἀλήθεια καί ἡ δικαιοκρισία τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπό τίς ἐντολές του· *ἔργα χειρῶν αὐτοῦ ἀλήθεια καί κρίσις· πισταὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ* (στ. 7). Εἶναι ἀξιόπιστες οἱ ἐντολές του, μένουν ἀπαρασάλευτες μέσ στους αἰῶνες· *ἐστηριγμένοι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεπονημένοι ἐν ἀληθείᾳ καί εὐθύτητι* (στ. 8). Σέ ἀντίθεση μέ τούς ἀνθρώπινους νόμους, πού εἶναι πρόσκαιροι ἐπειδή εἶναι ἀτελεῖς, οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ εἶναι διαχρονικές καί αἰώνιες, δέν χάνουν ποτέ τήν ἰσχὺ τους, διότι ἐντέλλονται ἀλήθεια καί δικαιοσύνη. Ὁ 110ος ψαλμός θυμίζει τόν 18ο. Καί σ' ἐκεῖνον τόν ψαλμό παρουσιάζεται πρῶτα τό μεγαλεῖο τῆς δημιουργίας καί ἔπειτα τό μεγαλεῖο τοῦ θείου νόμου. Θυμίζει, ἐπίσης, τήν ὠδή τῆς Ἀποκαλύψεως· «μεγάλα καί θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαι καί ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου, ὁ βασιλεὺς τῶν

ἐθνῶν» (15,3).

Στήν παράδοση τοῦ θείου νόμου ἀναφέρεται, στήν συνέχεια, ὁ ψαλμός· *λύτρωσιν ἀπέστειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐνετείλατο εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκην αὐτοῦ* (στ. 9). Μετά τήν λύτρωση ἀπό τήν δουλεία τῆς Αἰγύπτου, ὁ Θεὸς σύναψε μέ τόν Ἰσραὴλ τήν διαθήκη του καί τοῦ ἔδωσε τίς ἐντολές του. Ἐκεῖ, στό ὄρος Σινᾶ, γιά ἄλλη μιά φορά ὁ Ἰσραὴλ ὁμολόγησε· *ἅγιον καί φοβερόν τὸ ὄνομα αὐτοῦ*, εἶναι ἅγιο καί προκαλεῖ δέος τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ποιός ὕμνος, λοιπόν, μπορεῖ ἐπάξια νά τό ὑμνήσει; Τά ἅγια χεῖλη καί ἡ καθαρὴ ζωὴ. Γι' αὐτό ὁ ψαλμωδὸς τονίζει· *ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου* (στ. 10· πρβλ. Πρμ 1,7). *Φόβος Κυρίου* σημαίνει νά νιώθω ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι παρὼν στήν ζωὴ μου. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος μελετᾷ αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, γίνεται σοφός, ὄχι μέ τήν κατά κόσμον σοφία, ἀλλά μέ τήν σοφία τοῦ Θεοῦ· μπορεῖ νά ἀντιλαμβάνεται ποιό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί ὅταν ἀγωνίζεται νά τό ἐφαρμόσει, τό μαθαίνει ἀκόμη καλύτερα, στήν πράξη· *σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιούσιν αὐτήν*. Μόνον ὅσοι ζοῦν κατὰ Θεὸν γνωρίζουν τί ἀκριβῶς σημαίνει αὐτὴ ἡ ζωὴ. Μόνον ὅσοι ζοῦν τὴν ἀγιότητα, τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀπ' αὐτὴ τὴν γῆ, κατέχουν καλὰ αὐτὰ τά μαθήματα καί τά ἀπολαμβάνουν. Ἀνήκουν στήν στρατιὰ ἐκείνων πού στό διάβα τῶν αἰώνων ὑμνοῦν τόν Θεὸ μέ τὴν καρδιά τους καί μέ ὅλη τὴν ζωὴ τους. Αὐτοὶ καί αἰώνια θά Τόν δοξάζουν, ὅπως βεβαιώνει μέ ἐνθουσιασμό ὁ ψαλμωδός· *ἡ αἴνεσις αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος*.

Στ. Ν. Σάκκος

Παναγία ἡ Προστάτις

Ἡ Παναγία ὑπῆρξε διαχρονικά ἡ προστάτις τῶν Ρωμιῶν. Ἡ βασιλεύουσα τῶν πόλεων θεωροῦσε ὅτι δέν τήν ἔσωζαν τά ἰσχυρά της τείχη ἀπό τίς ἀλλεπάλληλες ἐναντίον της ἐπιδρομές, ἀλλά ἡ δική της σκέπη. Τό «Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ» εἶναι ὕμνος, τόν ὁποῖο οἱ κάτοικοί της προσέφεραν ὡς ἐνδειξη εὐγνωμοσύνης μετά ἀπό σωτηριώδη ἐπέμβαση της. Κι ὅταν ἡ σκέπη της ἀπομακρύνθηκε ἀπό τήν Πόλη ἐξαιτίας τῶν κριμάτων ἀρχόντων καί λαοῦ, ὁ λαός μας ἔνωσε τήν Παναγία νά πονᾷ περισσότερο ἀπό τόν ἴδιο γιά τά δικά του δεινά καί τῆς ἀφιέρωσε τό τραγούδι τῆς παρηγοριάς: «Σῶπασε, κυρά Δέσποινα, καί μή πολυδακρῦζεις». Καί μέσα στή φοβερή σκλαβιά σ' αὐτήν κατέφευγε νά παρηγορηθεῖ, νά πάρει δύναμη, νά ἀντέξει. Τήν ἐμπιστευόταν, διότι κι ἐκείνη ὡς μητέρα εἶχε πολύ πονέσει καί κατανοοῦσε τόν ἀνθρώπινο πόνο. Γι' αὐτό ἦταν γοργοεπήκοος, ὥστε νά μεταφέρει τήν παράκληση τοῦ πονεμένου ἀνθρώπου στόν γιό καί Κύριό της καί δικό μας Κύριο.

Τά ὀνόματα πού ἔδωσε ὁ λαός στήν Παναγία μας ἀνέρχονται σέ δύο ἑκατοντάδες περίπου. Ἡ κοίμησή της γιορτάζεται πανηγυρικά σέ ναούς καί ἐξωκκλήσια. Εἶναι τό πῖο λαμπρό πανηγύρι τοῦ θέρους, τό Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ. Μέ σεβασμό στή μνήμη της ἡ Ἐκκλησία ἐτοιμάζει τό κλίμα μέ τή νηστεία τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν πού ὀρίζει καί τήν τέλεση τῆς ἀκολουθίας τῶν Παρακλητικῶν Κανόνων κάθε ἀπόγευμα.

Ὅμως ἐμεῖς ἐννοοῦμε πλέον διαφορετικά τόν ἑορτασμό. Μέ τή νηστεία δέν ἔχουμε ἀγαθές σχέσεις καί τίς Παρακλησεις τίς βρίσκουμε βαρετές. Ὅσο γιά τή

γιορτή τῆς κοίμησής της τήν ἔχουμε μετατοπίσει στήν παραμονή τῆς ἡμέρας πού ἡ Ἐκκλησία μας ὄρισε. Τότε στήνουμε τό γλέντι ἔχοντας μάλιστα ἀτράνταχτο ἐπιχείρημα: Τότε μόνο μπορεῖ νά παραταθεῖ αὐτό ὡς τίς πρωινές ὥρες, ἀφοῦ ἡ ἀργία τῆς ἐπομένης προσφέρεται γιά ἀνάπαυση. Γιά ἐκκλησιασμό δέν γίνεται λόγος, καθώς αὐτός ἔχει ἀποσυνδεθεῖ ἀπό τόν βίο μας.

Ἀπαξιοῦμε τήν Παναγία μ' αὐτόν τόν τρόπο «έορτασμοῦ». Καί νά 'ταν μόνο αὐτό! Λοιδοροῦμε ἤ καί βλασφημοῦμε ἀκόμη τό ὄνομά της, ἐμεῖς οἱ ἀνεπτυγμένοι, οἱ καλλιεργημένοι, οἱ πολιτισμένοι, πού δέν ἀκουμποῦμε πλέον σέ μάταιες ἐλπίδες, γιά νά τακτοποιήσουμε τά τοῦ βίου μας. Ἐμεῖς ἔχουμε βεβαιότητες πού ἀπορρέουν ἀπό τήν ἐπιστημονική μας γνώση καί τήν οἰκονομική μας εὐμάρεια. Μόνο σάν ἡ ἐπιστήμη, διά τῶν ἐκπροσώπων της, «σηκῶσει ψηλά τά χέρια» καί ὅταν μᾶς ζῶσει ἡ οἰκονομική ἀνέχεια, θυμούμαστε αὐτήν πού τόσες φορές ἐπικαλοῦνταν καθημερινά οἱ πρόγονοί μας καί σταυροκοπιοῦνταν μπροστά στό εἰκονοστάσι, ὅπου ἄσβεστο παρέμενε τό καντηλάκι ὑπό συνθήκες πολύ ἀσφυκτικότερης ἀνέχειας. Τότε στεροῦσαν τό λαδάκι ἀπό τό οικογενειακό φαγητό, ὄχι ὅμως καί ἀπό τό καντήλι! Ὁ «ὀρθολογισμός» ὑπαγορεύει εἰρωνικά μειδιάματα γιά τίς «φαιδρές» αὐτές καταστάσεις τοῦ παρελθόντος. Κι ὅμως στό βάθος ἔχουμε τήν αἴσθηση ὅτι κάτι δέν πάει καλά. Ὅτι ἔχουμε ἀποκλίνει ἀπό τή σωστή πορεία καί γευόμαστε τοὺς πικροὺς καρπούς τῆς ἀποστασίας.

Ὁ «ὀρθολογισμός», γέννημα τῆς ἀλαζονείας, ὑποτάσσεται μόνο στήν ἀνάγκη. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ στήν εἰσαγω-

γή του σπουδαίου έργου του «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων» (στό ὁποῖο ὁμως δυστυχῶς ἡ ἴδια ἡ Παναγία εἶναι ἀποῦσα ἀπό τόν ναό της) γράφει: «Ὁ ἄνθρωπος προσεύχεται ἀπό ἀνάγκη». Εἶναι στατιστικά ἀληθές αὐτό, ἀφοῦ ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων καταφεύγει στήν προσευχή μόνο ἐξ ἀνάγκης. Ἀγνοεῖται ὁμως κατά τρόπο θλιβερό ἡ μειοψηφία ἐκείνη πού καθημερινά καί εὐχαριστεῖ, μὴ οὔσα ἀγνώμων, ἀλλά καί δοξολογεῖ τόν Θεό καί τήν παναγία Μητέρα του. Ἐκεῖ στό ἀγῶνισμα Ὅρος, τό «Περιβόλι τῆς Παναγιάς», ἀκατάπαυστα προσεύχονται ὑπέρ τοῦ κόσμου -ὅλου τοῦ κόσμου- ταπεινοί μοναχοί, πού δέχονται πλούσια τή χάρη της, ὅπως ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά τό διαπιστώσουμε, ὅσοι καταφεύγουμε ἐκεῖ γιά προσκύνημα καί ὄχι γιά θρησκευτικό τουρισμό!

Θά κλείσω μέ ἀπόσπασμα ἀπό τό ἔργο τοῦ ἀγράμματος Μακρυγιάννη «Ὅράματα καί θάματα»: «Τί τζιβαῖρικόν πολυτίμητον ἔχομεν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί καί δέν τό γνωρίζομεν, οἱ ταλαίπωροι, καί μᾶς τυφλώνει ἡ κακία μας καί ἡ παραλυσία μας καί ἡ διοτέλειά μας, καί χανόμεστε ἀδίκως ἐδῶ καί εἰς τήν ἄλλη ζωή, καί φεύγομεν ἀπό τήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καί τῆς βασιλείας του καί ἐργαζόμεστε ἔργα τοῦ διαβόλου. Μή στοχαζέστε, ἀδελφοί ἀναγνώστες, ὅτι θέλω νά σᾶς ἀπατήσω καί νά σᾶς παρακινήσω στατικῶς. Ἐκεῖνο ὁπού θέλει ὁ καθένας, εἶναι νοικοκύρης νά τό κάμει ὅ,τι ἀγαπάγει, καί ὁ ἴδιος ὁ πλάστης τόν ἔχει αὐτεξούσιον τόν ἄνθρωπον κάμει καί ἀνεξάρτητον καί τόδειξε καί ποιός εἶναι ὁ ἴσιος δρόμος καί ποιός ὁ στραβός».

Ὡς πότε θά φερόμαστε ἀπό τόν «ὀρθολογισμό» μας στόν δρόμο τόν στραβό; Ὡς πότε θά παραμένουμε ἀμετανόητοι γιά τίς ἁμαρτίες μας; Ὡς πότε θά στηρίζουμε τίς ἐλπίδες στους δημαγωγούς καί λαοπλάνους, πού δέν διστάζουν νά ξεπουλήσουν ἀκόμη καί τήν πατρίδα τους, καθώς ἔπαψαν νά πιστεύουν σ' αὐτήν, ἀφοῦ προηγουμένως ἀρνήθηκαν τόν Θεό;

Ἄς καταφύγουμε καί πάλι ταπεινά στήν ἀγκαλιά τῆς Παναγιάς καί ἄς συμπάλουμε: «Τήν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθημι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπό τήν σκέπην σου».

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ποῦ εἶσαι, πάτερ Αὐγουστῖνε;

«Υποφέρει καὶ πάσχει ὁ λαός μας. Ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς χώρας ἔρχονται τὰ μηνύματα τῆς συμφορᾶς. Ἐδῶ ἓνα ἐργοστάσιον ἀσπλάγχχνως κλείει καὶ πετᾷ εἰς τοὺς δρόμους ἑκατοντάδας ἐργατῶν. Ἐκεῖ... ἓνα μικρόν κατάστημα βιοπαλαιστοῦ κλείει καὶ κρεμᾷ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν πινακίδα μετὰ τὴν ἐπιγραφήν: “Κλειστόν λόγῳ ἐφορίας”. Δέν ἔχει νὰ πληρῶνῃ φόρους ὁ πτωχός, ἐνῶ ἡ φοροδιαφυγὴ τῶν μεγάλων ἔχει λάβει τεραστίαι διαστάσεις. Ἰδρύματα κοινωφελῆ κινδυνεύουν νὰ κλείσουν... Χιλιάδες ἀνεργοὶ νέοι...».

Μετέτοια ζωηρὴ γλῶσσα ὁ π. Αὐγουστῖνος ζωγράφισε τὴ ζοφερὴ πραγματικότητα τῆς ἐποχῆς του καὶ πρόσθετε: «Πρὸ ἡμερῶν εἰς μίαν καὶ μόνον ἡμέραν ἑπτὰ ἀπόπειραι αὐτοκτονιῶν (συνέβησαν), αἱ ὁποῖαι ὀφείλονται κυρίως εἰς οἰκονομικὰς αἰτίας, εἰς πενίαν ἀφάνταστον, εἰς ἀστοργίαν κοινωνίας καὶ κράτους». Τί θὰ ἔλεγε ὁ φλογερός ἀκρίτας μητροπολίτης σήμερα, ποῦ ἐπαναλαμβάνονται οἱ ἴδιες σκηνές;

Καθὼς στὶς 28 Αὐγούστου συμπληρώνονται τρία χρόνια ἀπὸ τὴν ἐκδημία του, ἡ σκέψη καὶ ἡ καρδιά μας ἀναπολοῦν τὰ πύρινα κηρύγματα του -θησαυρισμένα στὰ βιβλία του- ποῦ ἔκαναν τὸν ἄμβωνα νὰ σείεται καὶ τὸ ἀκροατήριον νὰ ἀναρριγεῖ ἀπὸ παλμό καὶ ἐνθουσιασμό.

Καὶ εἶναι πανθομολογούμενον ὅτι τὸν ἀποζητοῦμε, σήμερα προπαντός πού, ὅπως ἔγραφε, «τὰ ἤθη ραγδαίως καταπίπτουν· ὁ κιναιδισμὸς ὑψώνει θρασεῖαν τὴν κεφαλὴν του· τὸ πᾶν δια-

λύεται». Ἔχουμε ἐπείγουσα ἀνάγκη ἀπὸ τὸ ἐγερτήριο σάλπισμά του: «Αἱ ἡμέραι ἡμῶν ὡσπερ αἱ ἡμέραι Νῶε καὶ Λώτ. Καὶ ὁ κόσμος παρὰ τὰς σαφεῖς προειδοποιήσεις τῶν Γραφῶν, παρὰ τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, ὁ κόσμος κοιμᾶται ἀμέριμνος ἐνῶ ἡ θύελλα ἔρχεται. Τίς θὰ ζυπνήσῃ; Τίς θ' ἀγωνισθῇ διὰ τὴν σωτηρίαν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων;».

Ὡς νοῦς ἐγρήγορος παρακολούθησε τὰ τεκταινόμενα. Ἀνυποχώρητος πάντα καὶ ἀσυμβίβαστος τολμοῦσε μετὰ λεβεντιά νὰ ἀσκεῖ κριτικὴν κατὰ παντός ὑπευθύνου: «Κράτος καὶ Ἐκκλησία! Πόσα ἠδύνασθε νὰ πράξετε ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μας καὶ δέν πράττετε!».

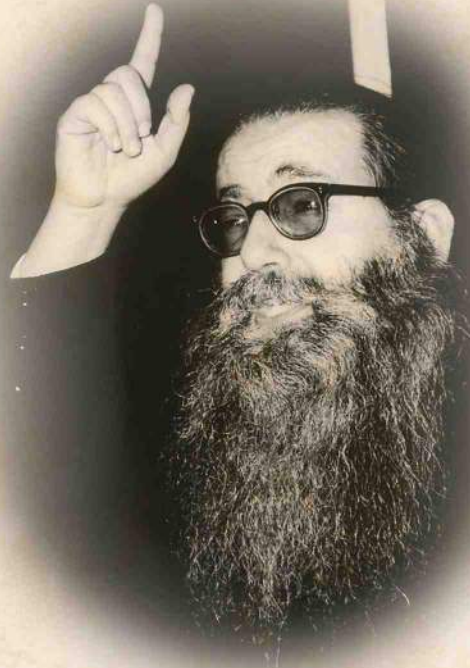
Ἀλλὰ καὶ ὡς γίγαντας τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ τὴ σφενδόνη τοῦ πνεύματος πόσα δέν θὰ ἔγραφε τώρα καὶ δέν θὰ ξεσήκωνε τὸν λαό, γιατί «κῦμα αἰρέσεων κατακλύζει ὅλην τὴν πατρίδα μας... Ἀγὼν μέγας ἐπίκειται· ὁ ἀγὼν τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν αἰρέσεων». Καὶ σὲ ἄλλο κείμενό του μετὰ εὐθυβολία καὶ πατερικὴ σοφία σημείωνε: «Ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ μεταξύ ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν συνεχῶς ἐξασθενίζει καὶ τείνει νὰ ἐξαφανισθῇ, ἡ δὲ παναίρεσις τοῦ οἰκουμενισμοῦ... τείνει νὰ κατακλύσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν».

Ποῦ εἶσαι, πάτερ Αὐγουστῖνε, νὰ ὑψώσεις στεντόρεια φωνὴν γιὰ τὴν ἀπρεπὴ καὶ ἀναιδῆ ἐμφάνιση ἀκόμη καὶ -ἐν πολλοῖς- τῶν ἐκκλησιαζομένων καὶ νὰ διαμαρτυρηθεῖς. Μετὰ τὸν πύρινον λόγο του στηλίτευσε τὸ κακό, ὅπου κι ἂν τὸ συνάντησε: «Ὁ κράτος, πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω; Ἄνομον, ἀμαρτωλόν, μασο-

νικόν, τραγελαφικόν τέρας, πλήρες
ἀντινομιῶν; ... Πατρίς Ἑλληνική! Σὺ
πού ἐγέννησες σοφούς νομοθέτας,
Σόλωνα, Λυκούργους, Ἰουστινια-
νούς, εἰς τὰ χέρια ποίων ἀνθρώ-
πων ἔπεσες; Νά ἐκδίδουν Νό-
μους, τοὺς ὁποίους δέν διστάζο-
μεν νά ὀνομάσωμεν προαγωγούς
-μαστρωπούς πού κρατοῦν τό φα-
νάρι καί δεικνύουν εἰς τὴν Νεο-
λαίαν μας τὴν ὁδὸν τοῦ ἐκφυλι-
σμοῦ. Νόμοι προστᾶται τῆς ἀνηθι-
κότητος!»

Σήμερα πού «ὁ γάμος διαλύεται, τὰ
στέφανα ποδοπατοῦνται, τὰ παιδιὰ ρί-
πτονται εἰς τοὺς δρόμους καί... ἡ γῆ τῆς
Ἑλλάδος σείεται», χρειαζόμαστε τὸν
διάτορο ὡς ἀπὸ βροντῆς λόγο του, γιὰ
νά ὑπερασπίσει τὴν κλυδωνιζόμενη οἰ-
κογένεια: «Φόνου χειρότερον ἢ διάλυσις
μιᾶς οἰκογενείας. Καί μόνον φόνου; Ἄ-
δης κακῶν τό διαζύγιον». Καί λέγοντας
«τά σῦκα σῦκα καί τὴν σκάφην σκάφην»
γιὰ τὸν πολιτικό γάμο, ὁ ὁποῖος διαρκῶς
ὑποσκελίζει τὸν ἐκκλησιαστικό, κήρυτ-
τε: «Ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου χριστια-
νικῆς... ἱερῶν κανόνων καί ἐντολῶν τοῦ
Θεοῦ εἶνε πορνεία καί μοιχεία. Καί διὰ
νά ὀμιλήσωμεν λαϊκότερον, ὁ τοιοῦτος
γάμος, στερούμενος πάσης εὐλογίας τῆς
Ἐκκλησίας, εἶνε, κύριοι, γαῖδουρόγα-
μος!!».

Συνήθιζε νά ζυγίζει τὴν εὐσέβεια καί
τό ἐπίπεδο τῆς πνευματικότητος ἐνός
τόπου μέ τὸν ἀγιασμό τῆς Κυριακῆς
ἡμέρας· τώρα, πού ἀνίερα καί σκοτεινά
κέντρα βεβηλώνουν τὴν τήρησή της, ἀ-
κούγεται διαχρονική καί ἄκρως ἐπίκαι-
ρη ἡ φωνή του: «Μόνον ἄνθρωποι μέ
ἐβραϊκὴν καί μασονικὴν ψυχὴν θέλουν
νά γίνωνται τὰ παζάρια τὰς Κυριακάς...

Ἐάν θέλῃ (ὁ
λαός) νά δυστυχήσῃ καί νά πεινάσῃ, ἓνας
πρὸς τοῦτο ἀσφαλῆς τρόπος ὑπάρχει· καί
αὐτός εἶναι ν' ἀνοίγῃ τὰ καταστήματα τὴν
Κυριακὴν καί νά ἐργάζεται. Τὰ κέρδη τῆς
ἡμέρας αὐτῆς δέν εἶναι εὐλογία, ἀλλὰ κα-
τάρρα, ἀλλὰ φωτιά πού καίει τό πᾶν. Ἰ-
στον ἀράχνης ὑφαίνουσιν οἱ τὰς Κυρια-
κάς ἐργαζόμενοι».

Ἀδιαφορώντας γιὰ τό ὅποιο κόστος,
εἶχε τὴν παρρησία νά στηλιτεύσει: «Ἡ
μασονία εἶναι λίαν ἐπικίνδυνος, διότι,
ἐνῶ τό σύστημα αὐτό ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀνα-
λύσει του εἶναι Σατανᾶς, ἐν τούτοις ἀπο-
κρύπτει τοὺς καταχθονίους σκοπούς του
καί παρουσιάζεται ὡς ἄγγελος φωτός». Ἀκόμη
καί πρὸς τὴν «ἀνωτάτη κορυφή
τοῦ Ἔθνους» ἀπηύθυνε τό ἐρώτημα:
«Βασιλεῦ! Εἶσθε μασόνος;». Πόσα ἄρ-
θρα καί βιβλία θά ἔγραφε σήμερα γιὰ
τοὺς ὑψηλά ἱσταμένους-μέλη τῆς Λέ-
σχης Μπίλντεμπεργκ καί τῶν παρόμοι-
ων σχημάτων!

Μέ τό προφητικό του βλέμμα διέ-

κρινε τήν ἀπειλή τοῦ τρίτου παγκόσμιου πολέμου καί προειδοποίησε: «θά ὑπερβῆ εἰς φρίκην πάντα προηγούμενον πόλεμον... Ἡ εἰρήνη κρέμαται ἀπό μίαν λεπτήν κλωστήν. Ἡ ἀνθρωπότης ἀγωνιᾷ».

Ὡστόσο ὑπάρχει ἐλπίς ἀποτροπῆς τοῦ κακοῦ· ἀρκεῖ μόνον νά ἀκολουθήσουμε τή σωτήρια πρόσκλησή του: «Νινευϊτικῆς μετανοίας ἔχομεν καί ἡμεῖς ἀνάγκην, ἀδελφοί Ἕλληνες. Οὕτω καί μόνον θά σωθῶμεν... Ὡ Κύριε! Ἔλεος εἰς τήν Πατρίδα μας, ἔλεος εἰς τήν οἰκουμένην ὄλην».

Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή του.

*Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλόλογος - Θεολόγος*

Πηγές

Τά βιβλία τοῦ π. Αὐγουστίνου:

-Τά σημεῖα τῶν καιρῶν

-Σφενδόνη Α' - Β'

-Ἐλεγχος

-Βασιλεύει τό ἀγκάθι

Ἀπό τή διακονία τοῦ π. Αὐγουστίνου στό Γρεβενά

«Ὡς σοφός ἀρχιτέκτων»

Τί σεισμό ξεσήκωναν στήν καρδιά μας τά λόγια τοῦ π. Αὐγουστίνου, καί πῶς θέρειναν μέσα μας τήν ἅγια ἐπιθυμία νά ἀπαλύνουμε ἐμεῖς τό παράπονο τοῦ Κυρίου ἀπαντώντας· «Ἰδού ἐγώ εἰμι· ἀπόστειλόν με» (Ἠσ 6,8)!

Ἀπό τό χεῖμαρρο τῶν ἀναμνήσεων πού μέ κατακλύζουν, μέ συγκίνηση ξεχωρίζω τίς νυκτερινές μας συνάξεις στό ἀπέριττο καί φτωχικό κελλί του. Διψασμένοι ἐμεῖς γιά τά νάματα τοῦ θείου λόγου, πού ἔρρεαν ἀπό τό στόμα του καί δρόσιζαν τήν ψυχή μας, τρέχαμε «ὄν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπί τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων» (Ψα 41,2) νά τόν βροῦμε, ὅταν τελείωνε τή διακονία του. Σάν τόν Νικόδημο τοῦ Εὐαγγελίου (Ἰω 3,1-2) τοῦ χτυπούσαμε τήν πόρτα μέσ στήν ἡσυχία τῆς νύχτας. Μᾶς καλοδεχόταν χαρούμενος πάντα. Δέν λογάριάζε πῶς ἦταν ὥρα γιά ἀνάπαυση ἀπό τόν κόπο τῆς ἡμέρας. Δέν τόν ἀπασχολοῦσε τίποτε ἄλλο παρά μόνον ἐμεῖς καί τά ἐρωτήματά μας. Βολεμένοι ὅπως-ὅπως στό λιγιστά καθίσματα, στό μικρό μπαούλο, στίς στοῖβες τῶν βιβλίων πού περίσσευαν ἀπό τή βιβλιοθήκη, στό πάτωμα οἱ περισσότεροι, δεχόμεσταν ὥρες ἀτέλειωτες τήν εὐεργετική προσφορά του. «Ὡς σοφός ἀρχιτέκτων» (Α΄ Κο 3,10) ἐκεῖνος στερέωνε μέσα μας τό οἰκοδόμημα τῆς πίστεως καί μετασημάτιζε τήν πυρά τοῦ νεανικοῦ μας ἐνθουσιασμοῦ σέ πυρακτωμένη ἀνθρακιά, πού μέ τή χάρι τοῦ Κυρίου καί μέ τίς δικές του εὐχές μᾶς θερμαίνει μέχρι σήμερα.

Μᾶς αἰχμαλώτιζε ἡ διαλεκτική του. Μᾶς συν-ἐπαιρναν οἱ διηγήσεις του. Τί καταπληκτικές ἱστορίες μᾶς ἔλεγε ὄχι μόνον γιά τούς ἁγίους καί τούς μάρτυρες τῆς πίστεως ἀλλά καί γιά τούς ἥρωες τῆς πατρίδος! Κρεμόμασταν ἀπό τά χεῖλη του, καθὼς μέ τόν συναρπαστικό λόγο του ξεδίπλωνε λαμπρές σελίδες τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, παλαιᾶς καί νεώτερης, καί ζωντάνευε καταπληκτικά περιστατικά τοῦ 1912 καί τοῦ

1922. Ίδιαίτερα τόν συγκινοῦσε ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ...

Μᾶς ἐντυπωσίαζε ἡ πολυμάθειά του. Ἦταν συναρπαστικό νά τόν ἀκοῦμε νά μᾶς ἐρμηνεύει ἐκλεκτές περικοπές ἀπό τήν Παλαιά καί τήν Καινὴ Διαθήκη καί μάλιστα ἀπό τήν Ἀποκάλυψη. Μὲ πόση ἄνεση ἀνέφερε ἀπό μνήμης τὰ ἀγιογραφικά χωρία, πῶς τὰ συνεδύαζε! Κυριολεκτικά τήν ἔπαιζε στά δάχτυλα τήν Ἁγία Γραφή. Σειόταν ολόκληρος καί μᾶς μετέδιδε τό συγκλονισμό του, ὅταν μᾶς διάβαζε ἀποσπάσματα ἀπό τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου καί ἄλλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν μᾶς διηγούνταν καταπληκτικά περιστατικά ἀπό τὰ ἱερά συναξάρια τῶν ἁγίων μαρτύρων, ἀσκητῶν καί ὁμολογητῶν τῆς πίστεως.

Πόσα πράγματα γνώριζε, ὄχι μόνο ἀπό τή θεολογική ἀλλά καί ἀπό τή θύραθεν γραμματεία! Μᾶς εἶχε ἐντυπωσιάσει βαθιά ἓνα βράδυ, ὅταν μᾶς διάβασε ἀπό κάποιο βιβλίο τήν ὁμολογία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντα, πού ἔσβηνε ἐξόριστος στό νησί τῆς Ἁγίας Ἐλένης. «Οἱ μεγάλοι τῆς γῆς πεθαίνουν καί χάνονται», σχολίασε ὁ πατήρ. «Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἀλη-

θινὰ μεγάλος, ὁ μοναδικός αἰώνια δοξασμένος καί ἄξιος νά τόν ἐμπιστευθοῦμε». Ὡ, πῶς φούντωνε μέσα μας ὁ πόθος νά ἀγαπήσουμε τόν Ἰησοῦ Χριστό, αὐτόν νά λατρεύουμε, γι' αὐτόν νά δουλεύουμε σ' ὅλη μας τή ζωὴ καί γιὰ χάρη του νά πεθάνουμε!...

Μᾶς διασκέδαζαν τὰ χαριτωμένα καί διδακτικά ἀστεῖα του. Μᾶς ἔτερεπε ἡ σοφία του. Μᾶς ἐνέπνεαν οἱ ὄραματισμοί καί τὰ σχέδιά του γιὰ τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ στή γῆ μας. Ἀνύστακτοι μέχρι τό μεσονύκτιο, καί πέραν αὐτοῦ πολλές φορές, ρωτούσαμε, ἀκούγαμε, μαθαίναμε, προβληματιζόμασταν, νιώθαμε τήν κατάνυξη νά περονιάζει τήν ψυχή μας. Κι ἦταν τότε πού ἀναδεύονταν μέσα μας πόθοι ἱεροί καί ἠλέκτριζαν τήν ὑπαρξή μας ἀποφάσεις ἅγιες, οἱ ὁποῖες ἐμελλαν νά κατευθύνουν τή πορεία μας καί νά σηματοδοτήσουν τή ζωὴ μας. Ἀξέχαστες νύχτες, γεμάτες ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, «ἡμέρες τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου», γλυκύτατες παραδείσιες ἐμπειρίες!

Στ. Ν. Σάκκος

Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο

«Ἀναφορά εὐγνωμοσύνης», σσ. 160-166

Τό Εὐρωκοινοβούλιο ὕπέρ τῆς πορνογραφίας

Σέ συνεδρίαση τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου στό Στρασβοῦργο 368 βουλευτές -ἀνάμεσά τους καί ὄλοι οἱ Ἕλληνες- ἀντιτάχθηκαν στήν ἀπαγόρευση τῆς πορνογραφίας στό διαδίκτυο, ἐνῶ 158 τήν ὑποστήριξαν.

Πρότειναν ἐντούτοις -βαβαί τῆς ὑποκρισίας!- ἔλεγχο στά εὐρωπαϊκά Μ.Μ.Ε. τῶν φωτογραφιῶν γυμνῶν ἢ ἡμίγυμνων ἐκπροσώπων τοῦ ὠραίου φύλου, προκειμένου νά ἀποφευχθεῖ «ἡ χρησιμοποίηση τῆς γυναίκας γιά ἐμπορικούς σκοπούς».

Σ' αὐτήν «τήν Δύσιν ἀνήκομεν», ἡ ὁποία οὔτε ἀρχές οὔτε ὀράματα οὔτε ἀξίες ἔχει, ἀλλά μᾶλλον θυμίζει Σόδομα καί Γόμορρα. Καί ὕστερα θέλουμε νά προοδεύσει ἡ οἰκογένεια τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν καί νά ἀνακάμψει ἀπό τήν κρίση; Ὅσο γιά τούς Ἕλληνες εὐρωβουλευτές, νά τούς χαιρόμαστε! Γιά ἄλλη μιά φορά ἀπέδειξαν πόσο

ἀρέσκονται στή διαφθορά καί στή σήψη.

Ἄς χαροῦμε τή δημοκρατία μας!

Τήν Κυριακάτικη ἀργία, καθιερωμένη ἐδῶ καί 17 αἰῶνες ἀπό τόν Μ. Κωνσταντῖνο, ἀποφάσισαν νά καταργήσουν στό θερινό τμήμα τῆς Βουλῆς 52 βουλευτές τῆς δικομματικῆς κυβέρνησης ἔναντι 44.

Αὐτή εἶναι ἡ χλιοτραγουδημένη καί ποθητή δημοκρατία μας; Μέ ὑπεροχή 8 ψήφων μπορεῖ νά διαγραφεταί ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί νά ξεθεμελιῶναι παράδοση 1.700 χρόνων, ἐνῶ ἡ γνώμη καί ἡ διαμαρτυρία τῶν ὀρθόδοξων Ἑλλήνων, ἀλλά καί χιλιάδων ἐργαζομένων πετιέται στόν κάλαθο τῶν ἀχρήστων; Καί πῶς νά ὀνομάσει κανεῖς τή στάση κάποιων ἀπό τούς 52 βουλευτές, οἱ ὁποῖοι ἀνευθρίαστα ἐμφανίστηκαν σέ ναούς καί προσκυνήματα τῆς ἐκλογικῆς τους περιφέρειας στή γιορτή τῆς Πανα-

γίας; Πόσο δίκαιο είχε ο έθνικός μας ποιητής, όταν έγραφε: «Δυστυχησμένη μου λαέ καλέ καί αγαπημένε, πάντα εύκολόπιστε καί πάντα προδομένε»!

Άμοιβή αντίρρησης

Ένω ή οικονομική κρίση μαινεται, ή πολιτεία χρηματοδοτεί -σύμφωνα με νόμο- τούς αντίρρησιες συνείδησης πού άρνήθηκαν νά ύπηρετήσουν τήν πατρίδα καί εκτελοϋν έναλλακτική θητεία σέ φορείς καί οργανισμούς τοϋ δημοσίου! Συγκεκριμένα, όσοι δηλώνουν αντίρρησιες συνείδησης, κυρίως επειδή θέλουν νά άποφύγουν τή στράτευση, αλλά καί για «ιδεολογικούς λόγους», άπολαμβάνουν μηνιαίο μισθό 250 ευρώ! Τήν ίδια στιγμή ό άπλός στρατιώτης παίρνει όλο κι όλο 10 ευρώ(!) για νά «φυλάττει με πίστιν καί άφοσίωσιν, μέχρι τής τελευταίας ρανίδος τοϋ αίματός του» τήν πατρίδα. Γιατί αυτή ή ιδιαίτερα εύνοική μεταχείριση ύπέρ τών αντίρρησιών; Τό κράτος, επειδή αυτοί επέλεξαν νά τοϋ γυρίσουν τήν πλάτη καί νά τό άρνηθοϋν, τούς άμείβει 25πλάσια;

Νέος έθνικός ύμνος χωρίς Θεό

Η Έλβετία διοργανώνει διαγωνισμό, για νά ξαναγράψει τόν έθνικό της ύμνο. Ο ύπεύθυνος τοϋ διαγωνισμού δήλωσε: «Ο ύμνος είναι ένας ψαλμός, μία προσευχή, αλλά φυσικά έχουμε μία άνοιχτή κοινωνία, θρησκευτικά οϋδέτερη... Έχουμε άθεους, εκείνους πού δέν πιστεύουν σέ ένα μόνο Θεό, κι έτσι αυτός ό ύμνος είναι μία δυσκολία».

Σύμφωνα όμως με τήν άπογραφή

τοϋ 2010 μόνο τό 20% τών Έλβετών δήλωσε ότι δέν έχει καμία θρησκεία. Γίνονται, δηλαδή, σεβαστές οί άπαιτήσεις τής μειοψηφίας, ώστε νά ύποσκελίζεται ή γνώμη τής πλειοψηφίας καί νά παραβλέπεται ή ιστορική παράδοση μιās χώρας!

Μανία άποχριστιανοποίησης έχει καταλάβει τήν Εϋρώπη!

«Η νίκη ή νικήσασα τόν κόσμον»

Στή Ρωσία, εκεί πού άλλοτε ύψώνονταν οί πύργοι τής άθείας, τώρα ρώσοι ιερείς πού ύπηρετοϋν στίς μονάδες άλεξιπτωτιστών δημιούργησαν καί πέτυχαν τήν άεροκίνηση ενός... ίπτάμενου ναοϋ για πρώτη φορά παγκοσμίως. Ο κινητός ναός είναι μία μεγάλη φουσκωτή σκηνή σέ ειδική πλατφόρμα-άλεξιπτωτο. Περιέχει εικόνες, εκκλησιαστικά σκεϋη καί τά άπαραίτητα για τή θεία Λειτουργία, ειδικά συσκευασμένα ώστε νά είναι προστατευμένα. «Είναι καί αυτός ένας τρόπος για νά φτάσεις στό ποιόνιο, τό όποιο άποτελοϋν έν προκειμένω οί καταδρομείς μας», εξήγησε ό πατήρ Μιχαήλ Βασίλιεφ, ύπεύθυνος τοϋ τομέα δύναμης άλεξιπτωτιστών τής Ρωσικής Όρθόδοξης Έκκλησίας. Τόνισε μάλιστα ότι οί ιερείς λειτουργοϋν για τούς στρατιώτες καί τούς βοηθοϋν «νά παίρνουν δύναμη κατά τήν εκτέλεση τοϋ δύσκολου καί επικίνδυνου έργου τους νά ύπηρετοϋν τήν πατρίδα».

Ό,τι κι άν κάνουν οί έχθροί τοϋ Χριστοϋ, «τό άρνίον τό έσφαγμένον καί έστηκόσ» καί πάλι θά νικήσει. Τό όμολογοϋν εμπράκτως εκείνοι πού γεϋθησαν τούς καρπούς τής άθείας.

Ἐλεύθερα σώματα - ἐλεύθερα πνεύματα

Μ' αυτό τό σύνθημα ἔγινε τελικά στή Θεσσαλονίκη τό 2ο Gay Pride Festival, δηλαδή γιορτή τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς ὑπερηφάνειας, μέ τήν οικονομική ἐνίσχυση τοῦ Δήμου, καί τήν αἰγίδα τοῦ δημάρχου κ. Γιάννη Μπουτάρη, πού δήλωσε ὅτι προωθεῖ ὅποιαδήποτε ἐλεύθερη ἔκφραση, ἀρκεῖ νά μή ζητᾶ νά ἐπιβληθεῖ στούς ἄλλους.

Μερικές χιλιάδες πολιτῶν ἄλλων πόλεων καί -ὡς ἐπί τό πλεῖστον- ἄλλοδαπῶν, συνέρρευσαν γιά νά διαδηλώσουν «τήν ἐναντίωσή τους στόν ρατσισμό, στήν καταπάτηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν ὁμοφυλοφίλων καί τήν ἀνάδειξη τῆς διαφορετικότητας». Κι ἐμεῖς, οἱ πολῖτες τῆς Θεσσαλονίκης, ἀπορημένοι ἀναρωτιόμαστε τί γίνεται μέ τήν καταπάτηση τῶν δικῶν μας δικαιωμάτων καί πῶς εἶναι δυνατόν νά κατηγορούμαστε γιά ρατσισμό, μόνο καί μόνο ἐπειδή θέλουμε νά ὀνομά-

ζουμε τά πράγματα μέ τό -ἀκριβές- ὄνομά τους. Κι ἀκόμη, πῶς γίνεται ὁ δήμαρχος νά θεωρεῖ ὅτι αὐτές οἱ πανηγυρικές ἐκδηλώσεις δέν ἐπιβάλλουν στούς ἄλλους τήν ἀποψη ἢ μάλλον τήν ἀπαίτηση νά θεωρεῖται ἡ ὁμοφυλοφιλία ἀπό ὄλους ὡς φυσιολογική; Ὅσο κι ἂν ἡ σύγχρονη διαστροφική διαλεκτική θέλει νά τήν ἐξωραΐσει πίσω ἀπό τή λέξη «διαφορετικότητα», αὐτή ἐξακολουθεῖ νά προσδιορίζει μία ἐντελῶς ἀφύσικη ἐπιλογή, πού, μέχρι πρόσφατα, στά ἱατρικά ἐγχειρίδια χαρακτηριζόταν ὡς «παρέκκλιση» καί «διαστροφή», καί ἔτσι ἀναφέρεται ἀπό διάσημους ψυχιάτρους, ὅπως ὁ Φρόυντ, ὁ Γιούγκ καί ὁ Ράιχ.

«Ἄν δέν θέλεις, μήν πᾶς!», ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ δημάρχου στά μέλη ἐπιτροπῆς πού κατέθεσε τήν ἐνυπόγραφη διαμαρτυρία 20.000 πολιτῶν. Ὅμως, δέν κινούμαστε στόν κοινωνικό περίγυρο ὡς αὐτόνομα

σωματίδια. Είτε τό θέλουμε είτε ὄχι, εἴμαστε στενά συνδεδεμένοι μεταξύ μας καί ζητοῦμε νά προστατευθοῦμε ἐμεῖς, πολύ δέ περισσότερο τά παιδιά μας, ἀπό τήν προβολή αὐτῆς τῆς διαστροφῆς.

ἮΟχι, δέν μισοῦμε κανέναν καί δέν προάγουμε τόν ρατσισμό, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ ὑπέρμαχοι τέτοιων ἐκδηλώσεων. Ἀγαποῦμε τούς ἀδελφούς μας πού βρέθηκαν δέσμιοι αὐτοῦ τοῦ πάθους καί τούς καλοῦμε σέ ριζική θεραπεία, πού εἶναι ἡ μετάνοια. Τούς θυμίζουμε αὐτό πού, πολύ σωστά, μαρτυρεῖ τό δικό τους σύνθημα. Κανένα σῶμα δέν μπορεῖ νά εἶναι ἐλεύθερο, ὅταν φιλοξενεῖ ἕνα ὑπόδουλο πνεῦμα. Κανένα πνεῦμα δέν εἶναι ἐλεύθερο ὅταν γίνεται δέσμιο παθῶν.

Γιά μᾶς, βέβαια, ἀρκεῖ ἕνα καί μόνο ἐπιχείρημα: τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού ἐδῶ καί αἰῶνες εἶναι σαφῶς καταγεγραμμένο. Ἀσφαλῶς εἶναι δικαίωμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου νά τό ἐπιλέγει ἢ νά τό ἀπορρίπτει. Δέν μποροῦμε νά ἀρνηθοῦμε σέ κανέναν τό δικαίωμα πού ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργός ἔχει δώσει στά πλάσματά του. Ἀρνούμαστε ὅμως νά δεχτοῦμε νά ἐπιβάλλεται σέ μᾶς καί στά παιδιά μας ἡ προσπάθεια ἀναγωγῆς ἐνός πάθους σέ κανόνα. Αὐτό σαφῶς ἀποτελεῖ διαστροφή, ὅποιο κι ἂν εἶναι τό πάθος αὐτό. Κι ἀναρωτιόμαστε πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀγωνιζόμαστε γιά τή διατήρηση τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καί νά ἀλλοιώνουμε μέ

βάνασο τρόπο τό πνευματικό!

Σ' αὐτή τή σύγχρονη Βαβέλ ἐμεῖς, τά θύματα τῆς νέας διαλεκτικῆς πού ἐπιχειρεῖ νά διαστρέψει τίς ἔννοιες τῶν πραγμάτων, εἴμαστε ἀποφασισμένοι νά ἀμυνθοῦμε.

Πέρσι, ὅταν ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε γιά πρώτη φορά, μείναμε βουβοί. Ἴσως νά πιστέψαμε ὅτι πρόκειται γιά ἀστεῖο. Ἦταν γιά μᾶς ἀδιανόητο νά συμβεῖ στήν πόλη τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Φέτος ἀπορήσαμε πάλι, λυπηθήκαμε βαθιά, ἀλλά ἀποφασίσαμε νά δηλώσουμε τήν ἀποψή μας μέ μία εἰρηνική συνάθροιση στό προαύλιο τοῦ πολιούχου Ἁγίου μας.

ἮΑν ὅμως ὁ δήμαρχος συνεχίσει νά χρησιμοποιεῖ τό ἀξίωμα του γιά νά προβάλλει τίς δικές του μόνο ἀπόψεις καί θέσεις ξεχνώντας ὅτι ἐκπροσωπεῖ ὄχι τόν ἑαυτό του ἀλλά ἐμᾶς ὡς πρῶτος πολίτης, ἂν ἐπιμένει νά ἀνάγει τήν ἐκδήλωση αὐτή σέ ἐτήσιο θεσμό, τότε θά μᾶς βρεῖ μπροστά του, ἀποφασισμένους καί μαχητικούς.

Στ. Καραγεωργίου-Πάπιστα

«Τό αίμα νερό δέν γίνεται»

Ξεκίνησε άκεφη ή Γιώτα για τό σχολείο. Στόν δρόμο έπιασε τόν έαυτό της έκνευρισμένο και αυτό τήν έκνεύρισε ακόμα πίο πολύ. Σέ μικρή απόσταση έτρεχε ζωπίσω της ό Μιχάλης, ό μικρός άδελφός της. Αυτός ήταν κι ή αίτία του έκνευρισμού της.

- Είμαι άνάγκη νά τόν στείλετε στό σχολείο μου; Δέν μου έχετε, λοιπόν, έμπιστοσύνη και μου στέλνετε κατάσκοπο; Είπε μέσα από τά άδικαιολόγητα δάκρυά της ή Γιώτα, άφήνοντας έμβρόντητους τούς γονεΐς της.

- Μά άφου εκεί έρχεται όλη ή τάξη του, παιδί μου, γιατί ό Μιχάλης νά αλλάξει σχολείο; Προσπάθησε νά πει κάτι λογικό ή μητέρα της.

- Τώρα, βρέ μαμά; Τώρα πού είμαι στην τρίτη τάξη;

Σώπασε ή μητέρα, γιατί δέν έβλεπε νά βγάξει άκρη μέ τήν αντίδραση τής κόρης της. Δέν τό ξανασυζήτησαν όλο τό καλοκαίρι και τώρα νά τος ζωπίσω της. Τό κινησιακό πρόβλημα πού είχε τόν άφησε σιγά-σιγά άρκετά μακριά της και μόλις ή Γιώτα μπήκε στην αύλή του σχολείου τόν άγνόησε. Τό είχε πάρει άπόφαση, δέν θά έλεγε σε κανέναν ότι είναι άδελφός της. Στο σχολείο υπήρχαν ένα σωρό Παπαδόπουλοι, δέν είχαν δά και κανένα σπάνιο επίθετο!

Οί συμμαθητές και οί συμμαθήτριές της τήν ύποδέχθηκαν μέ φωνές. Μπορεί νά μήν ήταν καλή μαθήτρια, μά ήταν άγαπητή σε όλους, γιατί ήταν άνθρωπος μέ χιούμορ και στίς πλάκες ήτανε πρώτη.

Ό Μιχάλης βρήκε και εκείνος τήν παρέα του και μέχρι πού τελείωσε ό Άγιασμός ξέχασε ό ένας τήν παρουσία του άλλου. Μά πώς θά μπορούσε νά ξεχάσει ή Γιώτα τόν Μιχάλη τόν άδελφό της, τήν

ώρα τής διανομής των βιβλίων; Πώς θά τά παραλάμβανε ό Μιχάλης; Πώς θά τά κουβαλούσε ως τό σπίτι; Ή Γιώτα πίστευε πως θά τούς έδιναν τά βιβλία τή δεύτερη μέρα και έτσι δέν κανόνισε τίποτε μέ τούς γονεΐς της. Κοίταξε από μακριά τόν άδελφό της πού στεκόταν όρθιος μέ λυγισμένο τό χεράκι και τό ποδαράκι του και διάβασε στό πρόσωπό του κάτι σαν άπόγνωση. Ένα σίμπημα στην καρδιά ανέβασε δάκρυα στά μάτια της.

- Έ, Γιώτα, πάμε νά σπάσουμε πλάκα μέ τά πρωτάκια;

- Ή φωνή τής Μαριάννας άντήχησε στά αυτιά της κακόχη; μά τήν άκολούθησε άβουλα ως εκεί πού ήταν συγκεντρωμένοι οί μαθητές τής Α΄ τάξης περιμένοντας ό καθένας νά άκούσει τό όνομά του. Ό Μιχάλης αναθάρρησε μόλις είδε τήν άδελφή του νά πλησιάζει κι όλο τό πρόσωπό του έλαμψε από χαρά. Εκείνη κάθισε στό σκαλοπάτι πού βρέθηκε μπροστά της και δέν τόν κοίταξε άλλο πιά. Δέν άργησε νά μαζευτεί κι όλη ή υπόλοιπη παρέα των «πλακατζήδων» γύρω από τά πρωτάκια. Εκείνα πλησίασαν τρομοκρατημένα τό ένα τ' άλλο. Οί καθηγητές πού μοίραζαν τά βιβλία δέν άντιλήφθηκαν τό τί γινότανε έξω ως τή στιγμή πού μπήκε ένας μαθητής τής Α΄ κλαμένος. Ή καθηγήτρια πού φώναζε τά όνόματα ξαφνιάστηκε πού τόν είδε νά κλαίει και τόν ρώτησε τί έπαθε. Εκείνος όμολόγησε ότι τόν κοροΐδευαν τά μεγάλα παιδιά. Ή καθηγήτρια σταμάτησε τή διανομή και βγήκε στό προαύλιο. Τό πρόσωπό της ήταν τόσο θυμωμένο πού και οί «πλακατζήδες» ακόμα πάγωσαν.

- Έξαφανιστείτε από δώ οί μεγάλοι γρήγορα! Για νά δώ ποιός είναι εκείνος πού κοροΐδεύει τούς μικρούς; Έμ, βέβαια,

έκει βρίσκεται ὄλο τό θάρρος καί ἡ γενναιότητά σας! Ντρέπομαι γιά λογαριασμό σας, γιατί σᾶς εἶχα μαθητές δυό χρόνια.

Ἡ Γιώτα ἄκουγε μέ κατεβασμένο τό κεφάλι καί ἔρριχνε κλεφτές ματιές στόν Μιχάλη, πού φοβισμένος εἶχε ἀκουμπήσει στόν ὦμο ενός συμμαθητῆ του.

- Μήπως ἐσύ, Παπαδοπούλου; ρώτησε ξαφνικά ἡ καθηγήτρια κι ἡ Γιώτα κυριολεκτικά τὰ ἔχασε.

- Μά τί ρωτῶ, παιδάκι μου; Ὅποια πέτρα καί νά σηκώσω θά σέ βρῶ ἀπό κάτω, συνέχισε κουνώντας μέ λύπη τό κεφάλι ἡ καθηγήτρια.

Ὅλοι περίμεναν ὅτι ἡ Γιώτα θά ἀπαντοῦσε, μά ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νά ἔχει κατεβασμένο τό κεφάλι της κατακόκκινη καί ἔτοιμη νά βάλει τὰ κλάματα.

- Καλά, κυρία, δέν κάναμε καί τίποτε! Πῶς κάνετε ἔτσι; πῆρε τόν λόγο ἡ Μαριάννα. Ἐπειδή δηλαδή τὰ πρωτάκια εἶναι μυγιάγγιχτα, θά τήν πληρώσουμε ἐμεῖς;

Ἡ καθηγήτρια τήν κοίταξε μόνο μέ ἓνα κοφτερό βλέμμα καί γύρισε τήν πλάτη γιά νά μπεῖ καί πάλι στήν αἴθουσα μέ τὰ βιβλία. Μά σάν νά ξέχασε κάτι νά πεῖ, γύρισε καί κοίταξε τή Γιώτα.

- Παπαδοπούλου, βλέπω οὔτε φοβᾶσαι οὔτε ντρέπεσαι. Ἀκόμα ἐδῶ κάθεσαι;

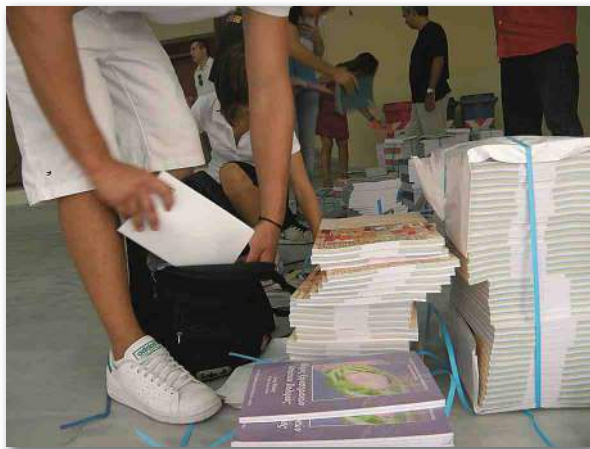
- Μέ συγχωρεῖτε, κυρία, ἡ Παπαδοπούλου εἶναι ἀδελφή μου καί περιμένει ἐδῶ γιά νά μέ βοηθήσει νά κουβαλήσω τὰ βιβλία μου!

Ἡ καθαρῆ καί σταθερή φωνή τοῦ Μιχάλη ἄφησε ἄφωνους ὄλους τούς γύρω του καί τήν καθηγήτρια σέ φανερή ἀμηχανία.

- Καί καλά, βρέ παιδάκι μου, γιατί δέν μᾶς τό λές τόση ὥρα; ρώτησε τή Γιώτα μόλις βρῆκε τή μιλιὰ της ἡ καθηγήτρια.

- Δέν... δέν..., τραύλισε ἡ Γιώτα.

- Δέν πρόλαβε, κυρία, πῆρε τόν λόγο ἡ Μαριάννα, ἀφοῦ μᾶς πήρατε μονότερμα.

- Μέ συγχωρεῖς, παιδί μου, δέν ἤξερα ὅτι γι' αὐτό ἦσουν ἐδῶ. Βλέπεις...

- Καλύτερα νά σοῦ βγεῖ τό μάτι παρά τό ὄνομα, κυρία, εἶπε ξανά ἡ Μαριάννα, καί χαλάρωσε τήν ἀτμόσφαιρα.

- Ἐλα, Παπαδοπούλου, μαζί μέ τόν ἀδελφό σου νά πάρετε τὰ βιβλία σας.

- Ὅπα! ἔχουμε καί μέσον τώρα; τήν πείραξε καί πάλι ἡ Μαριάννα.

Μά ἡ Γιώτα δέν ἔβλεπε τίποτε πιά μπροστά της μέσα ἀπό τὰ θολά μάτια της, παρά μόνον τόν Μιχάλη πού τῆς χαμογελοῦσε. Τόν πῆρε ἀπό τό χέρι καί μπῆκαν μαζί στήν αἴθουσα.

- Πῶς θά τὰ κουβαλήσετε στό σπίτι; τήν ρώτησε ἡ καθηγήτρια.

- Δέν κανόνισα τίποτε, γιατί νόμισα πῶς αὔριο θά τὰ παίρναμε, ἀπάντησε ἡ Γιώτα.

- Ἄν θέλετε, περιμένετε ἔξω, ὥσπου νά τελειώσω καί θά σᾶς πάω ἐγώ μέ τό αὐτοκίνητο, τῆς εἶπε καί φώναξε τόν ἐπόμενο μαθητή.

- Ἄντε, σοῦ ἐξασφάλισα καί I.X. γιά τό σπίτι, τῆς εἶπε πονηρά ὁ Μιχάλης, καί ἐκείνη ἔβαλε τρυφερά τό χέρι της γύρω ἀπό τούς ὦμους του.

- Κι ἐγώ κάθε μέρα θά σέ περιμένω νά βαδίζουμε μαζί στόν δρόμο, τοῦ εἶπε, καί κάθισαν δίπλα-δίπλα στό σκαλοπατάκι περιμένοντας νά τελειώσει ἡ διανομή τῶν βιβλίων.

E.B.

Ἀπό ἐπιστολές πού λάβαμε

Πτολεμαΐδα, 19-4-2012

Ἡ ἀποδημία τοῦ σεβαστοῦ καί τώρα μακαριστοῦ Στεργίου Σάκκου ἄφησε ἕνα μεγάλο κενό καί στήν Ἀδελφότητα ἀλλά καί σ' ὄλο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐζησε μέ εὐσέβεια, δίδαξε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ μέ τόν λόγο καί τό παράδειγμά του καί τώρα ἔφυγε γιά νά καταταχθεῖ στούς κόλπους τῶν πατέρων κι ὄλων τῶν ἀγίων, στίς μονές τῆς ἀχειροποίητης κατοικίας, ὅπου βρίσκονται κατατεθειμένοι ὄλοι οἱ καρποί τῆς ἀρετῆς καί τοῦ ἱεραποστολικοῦ του ἔργου.

Δοκίμασε χαρές, ἀλλά καί πίκρες. Πόνεσε, διώχθηκε, κι ὄλα αὐτά τά ἀντιμετώπισε ἀκολουθώντας τή φωνή τῆς Ἐκκλησίας: «τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν».

Ἦταν μόνον ἡ ζωὴ του ἦταν μιά ἄσκησις ἀρετῆς, ἀλλά καί ὁ θάνατός του τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἀφήνει γλυκειά αἰσιοδοξία Ἀνάστασις καί βεβαιότητα ζωῆς. Ὑπῆρξε ἕνα λυχνάρι πού τό ἄναψε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, φώτισε πολλούς νά βροῦν τόν εὐθύ δρόμο μέσα στό σκοτάδι τῆς ζωῆς αὐτῆς, καί θά ἐξακολουθεῖ νά φωτίζει καί μετά τόν θάνατό του.

*Μέ ἀγάπη
Μαρία Πολιτίδου
Φιλόλογος*

Πεδινή Ἰωαννίνων, 5-4-2013

Σεβαστέ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ κ. Σάββα Ξανθόπουλε,

Ὁ ἀείμνηστος καί μακαριστός διδάσκαλος ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΣΑΚΚΟΣ ἦταν σέ κάθε ὁμιλία του πολύ γλαφυρός, πολύ πειστικός, εἶχε πάντοτε δυνατά καί ἀκλόνητα ἐπιχειρήματα. Ζοῦσε ἔντονα τή σημερινή πραγματικότητα καί ἔδινε ἀπαντήσεις σέ κάποιους συνανθρώπους πού εὐκολα κλονίζονται καί χάνουν τήν ΕΛΠΙΔΑ καί ΠΙΣΤΗ τους εἰς τόν ἀληθινό Θεό... Εἶχε πιάσει τόν σφυγμό τῆς ἐποχῆς μας, τίς δυσκολίες ἀπό τά κοινωνικά προβλήματα, καί ὁ λόγος του ἔδιδε μεγάλη ΠΙΣΤΗ εἰς τό «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατά τῷ πιστεῦοντι». Στίς δύσκολες μέρες πού ζοῦμε, ἀκούγοντας ἀρκετές ὁμιλίες του παίρνομε δύναμη, πίστη καί θάρρος γιά νά συνεχίσουμε τή στενή καί τεθλιμμένη ὁδὸ πού ὀδηγεῖ κοντά εἰς τόν ἐλευθερωτῆ τῶν ψυχῶν, τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἐάν μπορεῖτε, παρακαλῶ νά μοῦ ἀποστείλετε τά βιβλία τοῦ μακαριστοῦ: «Αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας» καί «Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου», τομ. Α'.

*Ἀρχιμανδρίτης
Διονύσιος Νικοκάβουρας*

Ἀπό τὴν πένα τῶν ἀναγνωστῶν

Αἰωνία ἡ μνήμη

Ἔκοψ' ἀνθολούλουδο
π' ἄνθισ' ἀντικρύ μου
νά σ' τό προσφέρω, Δάσκαλε,
σάν ρόδο ἀπ' τὴν ψυχὴ μου.

Φύτεψες στή μνήμη μου
ἄνθη τῆς ἀρχοντιᾶς σου
σ' ἄλλη τροχιά μέ βάζανε
τά λόγια τά δικά σου.

Κήρυκας ἦσουν πολιτισμοῦ,
τοῦ πνεύματος ἀριστοκράτης,
γνήσιος, αὐθεντικός,
Σαμαρείτης Ἀγάπης.

Κάθε διδασκαλία σου
καλοῦσε σ' ἐτοιμότητα.
Πόθος σου νά κρατηθεῖ
τῆς πίστες μας ἢ καθαρότητα.

Στῆς φωνῆς σου τὴ συχνότητα
σήμερα μᾶς συντονίζεις
πέρασε ἕνας χρόνος, μά λές
καί μαζί μας βαδίζεις.

Πέρασες ἀνηφοριές
κι ἔφτασες στήν κορφή.
Ἐκεῖ θά σέ θωροῦμε
ἴμεῖς πού μείναμε στή γῆ.

Στάλαζε θεῖο γλυκασμό
ἢ κάθε σου ὀμιλία.
Ἡ μνήμη σου, Διδάσκαλε,
ἄς εἶναι... αἰωνία.

Δέσποινα Πένογλου

21 Ιουλίου 2013: Πάμε Καστανούσα!

- Μπά! Τί γίνεται εδώ; Πρός τά πού πάει ὅλος αὐτός ὁ κόσμος; Καί τί θέλουν τόσα αὐτοκίνητα πάνω στό βουνό;

- Πηγαίνουν στά Ἐγκαίνια τῆς κατασκήνωσης! Λίγο πιά πάνω ἀπό τήν Παλαιά Καστανούσα Σερρών, σέ ὑψόμετρο περίπου 600 μέτρα, ὀλοκληρώθηκε φέτος μία νέα κατασκήνωση ἀρρένων! Καί σήμερα εἶναι τά Ἐγκαίνια.

- Καί γιά ποιούς χτίστηκε αὐτή ἡ κατασκήνωση;

- Γιά ὅλα τά παιδιά πού θέλουν νά ἔχουν θεμέλιο στή ζωή τους τόν Χριστό καί τό Εὐαγγέλιο.

- Πάμε κι ἐμεῖς νά δοῦμε;...

- Νά, ἀπό ἔδω δείχνει ἡ ταμπέλα... «Κατασκήνωση Ο.Χ.Α. Ἀπολύτρωσις».

- Πώ πώ! Τί ώραία πού εἶναι! Ἀπό πέτρα εἶναι φτιαγμένα ὅλα!

- Καί τί ώραῖο ἀμφιθέατρο... Τί κόσμος, πόσα παιδιά... μικρά καί μεγάλα!

- Σσσι! Ξεκινάει ὁ Ἄγιασμός...

«Σῶσον, Κύριε, τόν λαόν σου», ἡ

φωνή τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτη Σιδηροκάστρου κ.κ. Μακαρίου ἀντιλαλεῖ σέ ὅλο τό Μπέλες.

Μετά τόν Ἄγιασμό καί τόν χαιρετισμό τοῦ Μητροπολίτη, ὁ κ. Εὐ. Δάκας, ὁ ἀρχηγός τῆς κατασκήνωσης, μίλησε γιά τήν προσπάθεια πού γίνεται στήν κατασκήνωση νά ζοῦμε ὅλα τά παιδιά μαζί τήν χριστιανική ζωή, ὅπως μᾶς δίδαξε ὁ πατήρ Αὐγουστίνος καί οἱ διδάσκαλοί μας. Τόν λόγο πῆρε στή συνέχεια ὁ κ. Γ. Μυτιληναῖος, συντονιστής τῆς κατασκήνωσης. Περιέγραψε μέ λεπτομέρειες τίς ἀντικειμενικές δυσκολίες ἀλλά καί τίς υπεράνθρωπες προσπάθειες ὄλων αὐτῶν πού ἐργάστηκαν, ὥστε νά λειτουργήσει φέτος γιά πρώτη φορά ἡ κατασκήνωση. Οἱ κατασκηνωτές τοῦ Λυκείου μέ πολύ ἐνθουσιασμό τραγούδησαν παλιούς κατασκηνωτικούς ὕμνους: «Εὐωδία Χριστοῦ», «Στάδιον Εὐσεβείας», ἀλλά καί τόν φετινό ὕμνο «Τοῦ γάρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ». Τέλος, ὁ πρόεδρος τῆς Ἀδελφότη-

τος, κ. Σ. Ξανθόπουλος έκανε μία αναδρομή στό παρελθόν καί στίς πρώτες κατασκευές τών νέων τής Άδελφότητος «Απολύτρωσις».

Άκολούθως, όλος ό κόσμος μέ επικεφαλής τόν Μητροπολίτη καί τή συνοδεία του κατευθύνθηκε πρός τήν Πλατεία τών Εύεργετών. «Μετὰ πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων, τας ψυχάς τών δούλων σου, Σῶτερ, ανάπασον...», έψαλε όλος ό κόσμος έπιμνημόσυνη δέηση γιά τούς δύο μεγάλους Εύεργέτες τής κατασκίνωσης, καί ό πατήρ Μιχαήλ Κόνιας μᾶς μίλησε γιά τή ζωή καί τό έργο τους. Κι ήταν μεγάλη ή συγκίνηση όταν αποκαλύφθηκε ή έπιγραφή πάνω στό σεμνό μνημείο: «Είς μνήμην Στεργίου Ν. Σάκκου, Διδασκάλου τής Άδελφότητος, Πausανίου Κουτλεμάνη, Συντονιστοῦ τής Κατασκίνωσης, άνθ' ὧν ήμίν προσήνεγκον».

Στή συνέχεια οί καλεσμένοι πέρασαν από τίς σκηνές, όπου έγινε έπιθεώρηση καί τέλος όλοι μαζί κατευθυνθήκαμε πρός τό ήρώο γιά τήν αναφορά καί τήν ύποστολή τής σημαίας. Τό κλείσιμο τής εκδήλωσης ακολουθήσε δεξίωση, όπου προσφέρθηκαν εκλεκτά έδέσματα. Η

χαρά καί ό ένθουσιασμός ήταν ζωγραφισμένα στά πρόσωπα όλων μας.

-Καί όλα αυτά πώς γίνηκαν; Μέ μεγάλες δωρεές;

-Όλα αυτά πού βλέπεις έγιναν από αυτούς πού βλέπεις γύρω σου. Άλλος λιγότερο, άλλος περισσότερο προσφέραν καί προσφέρουν, όσο μπορεί ό καθένας. Κάποιοι τήν προσωπική τους εργασία καί άλλοι πολλές φορές κι από τό ύστέρημά τους. Είναι καί μικρά παιδιά δωρητές σ' αυτό τό έργο. Καί οί παιδικοί κουμπαράδες τους, πού έγραφαν «Φέτος πᾶμε Καστανούσα!», έκαναν τό όνειρο πραγματικότητα!

Θαυμαστός ό Θεός γιά τά θαύματα πού έπιτελεῖ... Θαύματα, πού στρέφουν εύγνώμονα τίς καρδιές μας σέ Έκείνον... πού μᾶς φιλοτιμοῦν νά εργαζόμαστε γιά τή δόξα Του.

Διδάσκαλε μας Στέργιο, θεῖε μας Πausανία, πρεσβεύετε στόν παντεπόπη Κύριο: «Σῶσον, Κύριε, τόν λαόν Σου...» καί φύλαγε ιδιαίτερα τήν νεολαίαν Σου...

T.X.

“ΤΟΥ ΓΑΡ ΘΕΟΥ ΕΙΜΙ ΕΓΩ”

Κατασκήνωση 2013

Μετάγγιση ζωής ἀληθινῆς στίς φλέβες τῆς ὑπαρξῆς μας εἶναι στ’ ἀλήθεια ἡ ζωή τῆς κατασκήνωσης. Ἄντληση νεροῦ ζήδωρου ἀπ’ τό φρέαρ τό αἰώνιο καί ἀνόθευτο πού μᾶς ἀνανεώνει μετά ἀπό τήν πορεία στίς ἀνδρες στέπες τοῦ κόσμου μας. Ἐπαναπροσανατολισμός τῆς πρύμνης τοῦ πνευματικοῦ μας σκάφους πρὸς τό λιμάνι τῆς αἰωνιότητος. Ἐνσταλάζει στίς ψυχές μας τό νέκταρ τῆς Ὁρθόδοξης πνευματικότητος καί προσφέρει ἀληθινὴ κοινωνία προσώπων καί φιλία γνήσια στήν ἀφιλία τῶν καιρῶν. Σφραγίζει ἀνεξίτηλα τὴ ζωὴ ἢ συγκλονιστικὴ ἐμπειρία νά ἀνακαλύπτεις τόν Θεό, πού σοῦ ἀποκαλύπτεται σέ κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς καί διαποτίζει κάθε ἐκδήλωση τῆς ἡμέρας.

Μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καί τίς εὐλογίες τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτη Σιδηροκάστρου κ.κ. Μακαρίου, ἡ ἀγκαλιά τῆς Καστανούσας καί ἡ πλαγιά τῶν Ποροίων φιλοξένησαν καί φέτος γιὰ δύο μῆνες τὰ νιάτα χριστιανικῶν ὁμάδων καί κατηχητικῶν τῆς Θεσσαλονίκης καί ἄλλων πόλεων.

Μαθητές καί φοιτητές ἀλλὰ καί ὠριμοὶ ἄνδρες σέ ἑπτὰ περιόδους χάρηκαν τίς ὁμορφιές τῆς Καστανούσας καί ἀπόλαυσαν τό γάργαρα νερό τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ στήν καινούργια δική τους κατασκήνωση, ἀπό τίς 5 Ἰουλίου μέχρι τίς 13 Αὐγούστου.

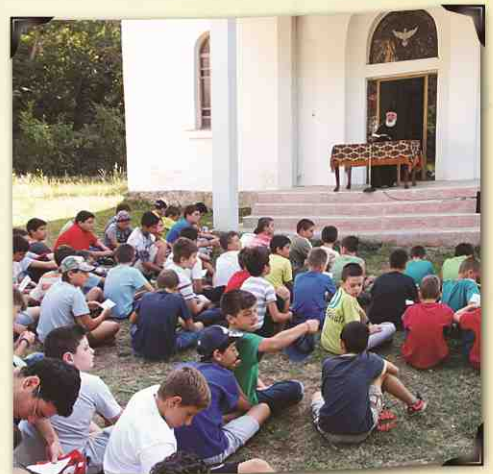
Στὰ Ποροία, ἀπό 17 Ἰουνίου ὡς 13 Αὐγούστου, σέ ἕξι τριήμερα Κυριῶν, δύο περιόδους Ἐπιστημόνων καί πέντε περιόδους παιδιῶν (ἀπό μαθήτριες Δημοτικοῦ ὡς Φοιτήτριες) 2.500 ψυχές πέρασαν μέρες ξενοιασιάς καί πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ.

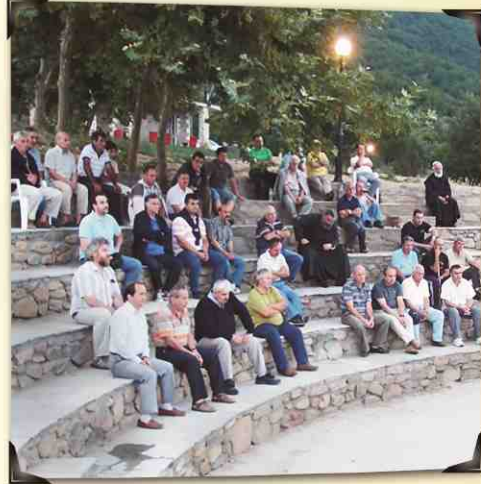
Τέλος, στή Ν. Φώκαια Χαλκιδικῆς στό τετραήμερο 25-28 Αὐγούστου γράφτηκε ὁ ἐπίλογος τῆς κατασκηνωτικῆς μας διακονίας. Ἐκατό οἰκογένειες, γονεῖς καί παιδιὰ, περίπου 550 ἄτομα, ἔζησαν τήν εὐλογία μιᾶς ἀδελφικῆς πρωτοχριστιανικῆς κοινωνίας.

Τό φετινὸ σύνθημα τῆς Κατασκήνωσῆς μας, «Τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ», ἦταν ἐμπνευσμένο ἀπὸ μία ὑπέροχη μορφή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τόν Ἰωσήφ τόν γιό τοῦ Ἰακώβ, πού ἡ Ἐκκλησία μας τοῦ χάρισε τήν προσωnumία Πάγκαλος γιὰ νά τονίσει τήν ὁμορφιά τῆς ψυχῆς του. Τό τραγοῦδι ὀλόκληρης τῆς ὑπαρξῆς του μέσα στίς θύελλες πού τόν βρῆκαν ἦταν: ὁ Θεός εἶναι δικός μου καί ἐγώ εἶμαι τοῦ Θεοῦ, «τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ».

Δέν εἶναι λόγια πού ξεστομίζονται εὐκολα καί ἐπιπόλαια. Εἶναι μία ὁμολογία ἢ ὁποία ἀπαιτεῖ ἓνα ὑπόβαθρο, προϋποθέτει μία οὐσιαστικὴ, βιωματικὴ σχέση μέ τόν Θεό, καί ἔχει ὡς ἀντίκρουσμα μία ζωὴ ἀνάλογη μέ τό θέλημά του, ἓναν ἀγῶνα ἀνυποχώρητο γιὰ τήν ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν του. Τό μελετήσαμε, τό σπουδάσαμε καί φεύγοντας τό κλείσαμε στήν καρδιά σάν προτροπὴ καί παρακαταθήκη τῆς ἀγαπημένης μας κατασκήνωσης γιὰ τόν ἀγῶνα ὅλης τῆς χρονιάς.

ΜΕΤΑΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΙΚΗ

Οι σκηνές είχαν πλέον κλείσει. Ήπρεπε νά πάρουμε τόν δρόμο του γυρισμού. Τό καλοκαιράκι μετρούσε τīs μέρες του, σέ λίγο ἔμπαινε φθινόπωρο. Ἡ κοινή ὁμαδική ζωή εἶχε λάβει τέλος. Ἀπό ἔδω καί πέρα ὁ καθένας μονάχος του.

Μαζεύαμε τīs ἀποσκευές κι ὄλοι ἔπαιρναν κάτι μαζί τους ἀπ' αὐτόν τόν τόπο. Κάτι γιά τόν δρόμο, γιά τόν χειμῶνα, γιά τήν ξενιτειά. Πιά τό μετά.

Φεύγοντας κι ἐγώ πήρα μαζί μου ἕναν ζωγραφικό πίνακα. Δέν χωροῦσε, ἀλλά τόν στρίμωξα μέσα στά πράγματά μου, γιατί τόν ἤθελα ὅπωςδήποτε. Ἐναν πίνακα κι ἕνα λουλούδι. Αὐτά χρειάζομαι γιά τό μετά.

«Ἔτσι», εἶπε σ' ἕνα μάθημα ἡ ἀρχηγός, «ζωγράφισε ἕνας ζωγράφος τήν εἰρήνη. Ὅλες οἱ ἄλλες ζωγραφίες, ἐρχόταν κάποια στιγμή πού ἔχαναν τή γαλήνη. Τά παιδιά, ἄς ποῦμε, πού ζωγράφιζε νά παίζουν εἰρηνικά, μετά ἀπό λίγο μάλωσαν. Πῆρε, λοιπόν, κι αὐτός κι ἔκανε ἕνα πουλάκι νά τραγουδάει ἀμέριμνα πάνω στό κλαδί του, πλάι στά ὀρηκτικά νερά τοῦ χειμάρρου. Νά, ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, πού δέν τήν τρομάζει τίποτε οὔτε ὁ πάταγος τῶν ὑδάτων οὔτε ὁ παφλασμός τῶν θλίψεων οὔτε ὁ ὀρυμαγδός τῶν προβλημάτων. Γιατί ἡ εἰρήνη αὐτή εἶναι ἀσάλευτη τόσο πού δέν τό βάζει ὁ νοῦς. "Εἰρήνη σᾶς δίνω, τή δική μου εἰρήνη, ὄχι ὅπως ὁ κόσμος σᾶς δίνει".

Κι ἂν φαντασθοῦμε αὐτή τήν εἰρήνη σάν ἕνα καταπράσινο λιβάδι», συνέχισε, «καθώς ἡ βροχὴ τοῦ ἐλέους πέφτει ἐκεῖ εὐεργετικά, φυτρώνει ἕνα πανέμορφο λουλούδι, ἕνα σπάνιο ἀγγιολούλουδο, ἡ χαρά, πού εἶναι κι αὐτή δωρεά καί εἶναι ἀναφαίρετη. "Τή χαρά πού σᾶς δίνω δέν μπορεῖ κανεῖς νά σᾶς τήν πάρει"».

Αὐτά τά δυό, τήν εἰρήνη καί τή χαρά, αὐτά θέλω. Αὐτά ἔζησα ἐδῶ, αὐτά θέλω μαζί μου νά πάρω, αὐτά ἔχω νά μοιράσω στόν κόσμο πού ζητιανεύει. Καί ζητιανεύουν πολλοί. Πραγματική ἐπατεία.

Δέν εἶχα ὑπολογίσει τήν τόση φτώχεια, τήν τόση ἀνάγκη. Ὅπως κι ὁ κόσμος δέν ὑπολόγισε τόν τόσο πλοῦτο, τήν τόση περίσσεια πάνω στίς πλαγιές ἢ στίς ἀκρογιαλιές, παντοῦ ὅπου ἔχει στηθεῖ ἡ σκηνή τοῦ Θεοῦ μετά τῶν ἀνθρώπων, σέ κάθε χριστιανική κατασκήνωση.

Δύο ἀγνωστες λέξεις. Ἡ εἰρήνη εἶναι γνωστή πιά μόνο σάν τό ἀντίθετο τοῦ πολέμου κι ἡ χαρά μόνο

σάν τό αντίθετο τῆς λύπης. Σάν βίωμα τῆς ψυχῆς οἱ ἔννοιες εἶναι ἄγνωστες, σάν δῶρα θεϊκά, σάν κατασκηνωτικές ἐμπειρίες. Αὐτή ἡ δεύτερη σημασία τους περιέπεσε σέ ἀχρηστεία στήν ἐποχή μας, θά σημειώνουν στό μέλλον τά λεξικά. Ἀπορροφήθηκε, φαγώθηκε ἀπ' τίς ἰσχνές ἀγελάδες τῶν ἡμερῶν μας. Ἀπό τό ἄγχος ἢ εἰρήνη, ἀπό τήν κατάθλιψη ἢ χαρά.

Ἡ κατασκήνωση εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα συνάντηση μέ τόν Χριστό. Ἡ εἰρήνη καί ἡ χαρά εἶναι τά δῶρα του σέ ὅλους αὐτούς πού θέλησαν νά κάνουν μαζί του διακοπές μέσα στό καλοκαίρι. Καί τό μετά: Ἡ μετακατασκηνωτική μας πορεία δείχνει αὐτή τή συνάντηση. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔζησε ἔστω γιά λίγο κοντά στόν Χριστό αὐθόρμητα κάνει μία τριπλή κίνηση. Ἐπιστρέφοντας στό σπίτι του πρῶτα-πρῶτα δέν σταματάει νά διηγῆται παντοῦ τά μεγαλεῖα πού ἐποίησεν ὁ Θεός στή ζωή του. Ὑστερα, μετά τήν κατασκήνωση ἐπιστρέφει στόν ἑαυτό του. Ξέρει ὅτι ἐκεῖ ἔγινε καλά. Πιά νά συνεχίσει καί μετά νά εἶναι ὑγιής, ξέρει ὅτι δέν πρέπει νά θέλει νά ἁμαρτάνει. Καί τέλος, ἐπιστρέφει στους ἄλλους πού λυγίζουν, στους ἀδελφούς του, νά τούς στηρίξει.

.....
Ὁ φθινοπωρινός ἀγέρας δυνάμωσε. Βοή, ταραχή γύρω μου. Ἀκούω ὅμως καλά, εὐδιάκριτα μέσα μου ἐκεῖνο τό μακρινό μελωδικό τραγούδι στήν ἄκρη τοῦ χειμάρρου. Τά σύννεφα βαραίνουν, σκοτεινιάζουν. Ξεχωρίζω ὅμως καλά μέσα στήν ὀμίχλη. Ἐκεῖνο τό πανέμορφο ἀγγιολούλουδο ἀκόμα ὑπάρχει μέσα στήν ἐρημιά, στήν ἀγριάδα, στή σκοτεινιά. Δέν μπόρεσε νά τό ξεριζώσει κανένας.

Ζ.Γ.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΗ' - Ἀρ. φύλλου 812-813
Αὐγουστος - Σεπτέμβριος 2013

Ἴδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 20 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRG RAA

Επιτέλους!!!
άνοιξε το σχολείο μας...

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
«ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 45-6-7

http://www.apolytroxis.gr/web/guest/ekp_elpida

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Τμήματα: Βρεφικό - Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ.: & Fax: 2310 554.698, 2310 521.001